

BAF-1

It's Time to Look Beyond....

W I T H

B A F

JE ČAS PODÍVAT SE SKRZ "TO"...

"To" myslíme pomyslnou neviditelnou oponu, za kterou se dívá pouze menšina podivínů, Stalkerů či Stepuňích vlků, nebo jak jim chcete říkat. Magazín BAF by Vám to měl alespoň trochu umožnit. Budete v něm nacházet překlady článků a rozhovory s nekomerčními umělci, referáty, fejetony, trochu filosofie, různé cestopisy, kuchařské recepty pro naše dívky a ženy a mnoho jiných zajímavostí, i nezajímavostí o kterých se v oficiálních časopisech nepíše. Nikoliv, že by se to nesmělo (existuje přece svoboda projevu), ale povětšinou to širokou čtenářskou obec ani nezajímá. Proto Vás prosíme, abyste články nekritizovali, protože je píše nenormální pisatelé pro určitou sortu čtenářů. Děkujeme Vám B.A.F.

A co že to vlastně to BAF znamená?
Nelekejte se, nikdo na Vás neBAFá i když mnozí se obsahu zajisté leknou. B A F je zkratka pro určitou osobu a tou není nikdo jiný než:

Banánový Freak

čili podivín, cvok, blázen či odpadlík, který strašně rád pojídá banány a když náhodou nejsou na trhu, dívá se alespoň na banánový měsíček, což je naše nova v její první čtvrtině, která je na trhu, respektive na obloze pravidelně po celý rok.
Další varianty překladu názvu magazínu mohou být následovné:
Bláboly A Fantazie, nebo taky Bajky A Fikce, Backhand And Forehand, vyB.A.F.nutí oblačku třeba literárního kouře, Brak And Fetiš, Bláznivá AFazie (neschopnost mluvit). Božský AFekt, BANální Filosofie a mohli bychom pokračovat dále...všechno je to ale myšleno Bona Fide (v dobrém úmyslu). BAF znamená i odpověď na zenový koan.
Tak tedy B A F !!! a hodně dobré četby s BANánovým Freakem.

A N O , B A N Á N O V Ý F R E A K pro každého.

Milí čtenáři, tvoje oči budou mít v několika příštích okamžicích to štěstí zažít se do několika různých náhledů na život a proto jim přejeme dobré zelekohledění.

Redakce space-joke magazínu BAF ti předkládá TUCET leknutí nikoliv šizní /protože i o šaji se dnes dočteš/, ale psychických či psychedelických, jakkoli chceš.

B
O B S A H
F
1

- 1.BAF: Náš dopisovatel Dasiě se vydal červenci tohoto roku do Budapešti a tam zaznamenal po koncertě americké skupiny TALKING HEADS tiskovou konferenci a trochu vyzpovídal basistku tohoto souboru Tínu Weymouth. Toto je první ze tří interview, které dnes otiskujeme.
- 2.BAF: 1 plus 1 rovná se 2 - anglicky ONE plus ONE...a když to otočíme..tak ENO PLUS ENO šili interview č. 5 se skutečným vládcem současného zvuku. /z čas.BEST/
- 3.BAF: TRILOGIE "LONDON": CHAOS - NEBO LONDÝNSKÉ SATORII? první část kterou napsal A.Baba týden po návratu v roce 1982.
- 4.BAF: METODICKÉ ŠILENSTVÍ: Fitzcarraldo. Článek o nejnovějším filmu západoněmeckého filmového režiséra Herzoga, natočeném v Peru.
- 5.BAF: Druhé dnešní interview s WERNEREM HERZOGEM /z čas. Mus.Exp./
- 6.BAF: SKŘÍTKOVÉ NIKDY NEUMŘOU - zpravodajství o tom, co je v roce 1982 nového okolo hippie partičky GONG. Jako přídevek: text nebo sleeve-note z poslední desky Daevide Allena a trochu poezie či písničkových textů od MOTHER GONG.
- 7.BAF: TRILOGIE "LONDON", druhá část: LONDON 78. JAK HO VIDĚL Charlie
- 8.BAF: Zenové BAF příběhy, přeložené z knihy "Zen Flesh, Zen Bones"
- 9.BAF: shore slibovaný článek o čaji, ba přímo ČAJOVÍ OBŘAD
- 10.BAF: VRÁTA BRABENEC ZA ŽELEZNOU OPONOU /Veselé ghetto v obležení/ Interview do třetice se saxofonistou nejpopulárnější české skupiny v zahraničí-P.P. /z čas. SHADES/
- 11.BAF: a do třetice 3.část trilogie "LONDON", zpět po proudu času 88, 78 a 77 - LSD: VETŘELEK U KRALOVNY /napsáno po 5 letech
- 12.BAF: STEVE HILLAGE: ROCKOVÁ TELEPATIE V ASTRÁLNU. Trochu filosofie space-lafts-jokeového kyteristy, který po tříleté hudební pauze ohlašuje návrat v podobě desky FOR TO NEXT... /převzato z Dassa Books/

A co náš magazín BAF FOR TO NEXT, s čím přijde příště ???

V příštím čísle bude fotoreportáž, tentokrát z Asie, nazvaná NEPÁL, Velký Trip ke Štěstí...dále snad i několik "Božských žertů" od amerického malíře Abdul Mati Klarweina, jehož obrazy znáte z desek Miles Davise, Santany, Buňy Milese, Earth Wind And Fire, atd. ...něco povídání o podivném mistru kláves Terry Rileyovi, v rubrice Mládež a Příroda - něco o listech a samozřejmě několik receptů do našich psychedelických kuchyní, dozvíte se i, že VY JSTE KOSMOS... a spousta překvapení, které veří naši dopisovatelé "pod pokličkou".

BAF VÁS BAFÍ BAF VÁS BAFÍ

ONCE IN A LIFETIME

JEDNOU V ŽIVOTĚ můžeš na vlastní oči vidět TALKING HEADS !!!!!

Nesplnitelné přání českého rockového fanouška se v červenci 82 stalo skutečností pro ty, kteří nebyli líní ject do hlavního města našeho jižního souseda, aby viděli "jak se co dělá" v současném světovém špičkovém rockshowbusinessu. TALKING HEADS nikoho nenechali na pochybách a předvedli perfektní výkon a to ještě s výbornou předskupinou TOM TOM CLUB, což je skupina manželů od Hlav - bubeníka Chris Frantze a jeho ženy s českým jménem, basistky Martiny Weymouth.

Budapeštská hala Sportcsarnok, nejen pro sport, ale také pro hudební události byla zaplněna zhruba tak ze dvou třetin a vůbec jsem nechápal proč, snad z důvodu že Maďaři se orientují víc k heavy rocku? Nevím, nevím. Kdyby hráli Mluvící Hlavy v Praze, určitě by vyprodali i ten největší stadion a zde "jenom" asi 5000 lidí. Maďarští předskokani DENEVER a ROLLS FRAKCIO by se u nás taky asi kvůli punkovému vzhledu na scéně objevit nemohli. Stylově nic moc, ale šlapalo jim to daleko lépe než českým kapelám, perfektní aparatura a hlavně akustika v sále. Publikum velice pestré, od účesů až po oblečení, pouze skinheads jsem neviděl, jinak všechny možné modely. Velmi mnoho diváků z NDR a z Česka, protože to byl jediný koncert v socialistickém sektoru

Nemínám recenzovat koncert, toho se zajisté dobře zhodnotí různí Dorázkové a Rejčci, kteří prý přepadli Davida Byrneho kdesi v hotelu a chystají mnoha stránkové recenze a interview pro naše hudební plátky. Snad jen to, že v TOM TOM CLUBU zpívaly kromě Tiny Weymouthové ještě její dvě sestry a zbytek skupiny byli černoši a že TALKING HEADS hráli taky v bohaté sestavě: kromě Davida Byrneho, který působí skutečně jako šéf, je to osobnost a všechny ostatní členy převyšuje, dále Jerry Harrison, hráč na klávesy a kytaru, Byrne ho připustil ke slovu jen v jedné písničce a byla to Skladba z Jerryho solové desky, výše zmíněná manželská rytmika: Chris a Tina, která bude v listopadu maminkou a přesto ve vysokém stupni těhotenství podala perfektní výkon, dále černoška-zpěvačka, černochohráč na druhé klávesy, černocho-percussionist a černocho-solový kytarista, který kromě jedné vyjímky hrál všechna sóla za Byrneho. Ten se mohl soustředit na zpěv, který byl opravdu vynikající. A to ještě stihl hezkou, nenucenou pohybovou show. Nedělal ze sebe debilka, jako to mají rockové skupiny u nás ve zvyku viz Pražský Výběr Míшы Kocába. Zahlédl jsem i jejich bubeníka, který to přijel zajisté omrknout.

Koncert, který nelze popsat, nutno vidět, trval čtyři hodiny, tři předskupiny po 45 minutách, Talking Heads hodinu a půl. Když bylo po všem dal jsem se zlákat kytaristou jedné pražské skupiny, abych se zúčastnil tiskové konference. Dlouho jsem tomu nevěřil, že se tam vůbec dostaneme, ale když jsem zahlédl jakéhosi čecháčka jak běží proti nám a křičí: "Tina mně dala pusu, je skvělá, všichni jsou fajn...", uvěřil jsem, že s nimi také promluví.

Prvního jsem vyjistil Jerryho Harrisona a když jsem se ho ptal jakou hudbu má rád, odpověděl chytře, typicky pro novináře: "Různou. Funky, reggae, new wave...", raději aby si nikoho nerozházel. Na otázku zda zná Hawkwind, řekl: "It's heavy metal". Když jsem mu odporoval že je to space rock model: "Yes, it is possible", opět aby nic nezkazil, ale to už jakýsi Maďar oficiálně zahájil tiskovou konferenci, na kterou se dostavili všichni členové, včetně černošských doprovů.

Maďar: "Jakou hrajete hudbu ?"

Tina: My hrajeme jakousi "free" hudbu, zahrnující spoustu různých prvků rozdílných typů hudby, se spoustou rytmy.

Maďar chce vědět jestli je to soul, art rock, či co...

Tina: Je tam kousek ode všeho...

Maďar: Je to tedy daleko od "new wave"?

Tina: My si myslíme, že naše hudba je také "nová", ale neradi bychom uvažovali v nějakém termínu. "Toto je hudba stylu Talking Heads"

Maďar: Já si myslím, že nejlepší způsob poslechnutí vaší hudby je z desky na gramofonu....a meditoval...

Tina: Když se ti to tak líbí, je to v pořádku. Když se ti líbí jít na koncert a tancovat, je to taky v pořádku. To záleží na tobě. Která písnička se tě nejvíce líbila.

Maďar: Já myslím, že nejlepší byla Heaven...lepší než Change Your Mind.

Tina: Heaven, to je nádherná písnička.

Maďar: V Jugoslávii, kde budete zítra hrát, je obecnoství víc orientováno na heavy metal. Většina z nich nikdy o Talking Heads neslyšela.

Tina: No, možná že nás prostě začnou poslouchat.

Maďar: Jaká je tvoje nejoblíbenější deska?

Tina: Mám pár oblíbených...

Viš, Talking Heads žijí na okraji města a mají problémy, ale bereme je z humorem....život přináší problémy....existují rozdílné postoje, ať žiješ kdekoliv.
TOM TOM CLUB jsou jako malé děti, které předtím nebyli slyšet, jejich postoj je docela jiný, velice pozitivní.

Maďar: Připomíná mi to jazz...

Tina: Ano, jakýsi revival.

Maďar: Máte nějaké sólové projekty? Talking Heads jsou kapela, která je sjednocená a velmi kolektivní. Je "legální" také dělat vlastní věci?

Tina: No, David zrovna udělal svou desku s Brian Enem - My Life In Bush Of Ghost a dělá teď hodně věcí se spoustou lidí....pro taneční společnost...Jerry natočil solovou desku..s různými lidmi...

Maďar děkuje, prý mu řekla hodně věcí...

Jerry Harrison
a Tina Weymouth

„Ha nem tudják még milyen lesz a nyolcvanas évek rockzenéje, hallgassák meg a Talking Heads lemezeit” – Két évvel ezelőtt ezekkel a szavakkal ajánlotta az angol rajongók figyelmébe az amerikai új hullám reprezentáns zenekarát az egyik újságíró, s szavai máig érvényesek.

A Talking Heads, „az új stílusok szupercsapata” ma az egyik legjobban jegyzett együttes a popbörzén és zenéjük lett gyon sok előadó számára lett iránymutató. Elmúlt 8 éves történetük pedig lassan a rock utolsó évtizedének története is.

Az együttes 1974-ben Artistics néven alakult meg New Yorkban, ahol a város művésznegyedében, Greenwich Villagében játszottak Art-punkoknak neveztek magukat és felléptek a ma már legendás CBGB klubban is, ahonnan az évtized közepén az amerikai punk új hullámos előadók – The Ramones, Patti Smith, Television, Blondie – kirajzottak.

A Talking Heads 1975-ben a klub megnyitóján játszott és a klub zenészéhez (David Byrne) a három zenészhez (Chris Fanz dob, gigát, ének, Chris Fanz dob, Tiny Weymouth basszusgitár, ének) ezután csatlakozott a Harvard egyetemen tanító Jerry Harrison (billentyűsök, gitár, ének). A zenekart a Sire hanglemeztársaság szerződtette és első lemezüket (Talking Heads 77) a közönség és a kritika is kedvezően fogadta. A New York Times kritikusa fel-sőfokon dicsérte „az új individualistákat” és a hatvanas évek pszichedelikus rockzenéjét játszó, egykori művészeti főiskolásokat kikiáltották David Bowie, a Roxy Music, Iggy Pop és a Kraftwerk utódjának. Ezt látszott igazolni, hogy a zenekar 1978-tól együtt dolgozott a Roxy Musicból kivált Brian Eno-val és közösen

készítették 1978-as (More songs about building and foods) és 1979-es (Remain in Light) albumukat. Ezek a lemezek a new wave és az elektronikus rockzene stílusjegyein kívül jól rockzathatók a funk és a punk kimutathatók a Talking Heads zenéje éppen ezért nemcsak „head-music” (fej-zene), hanem jól táncolható és a new wave Heads dalai ma is a new wave diszkók kedvelt felvételei közé tartoznak. Ugyanakkor az együttes 1977-ben a The Ramones-szel, 1978-ban pedig az XTC-vel turnézott közösen punk-klubokban. A Talking Heads zenéjét azonban egyik irányzathoz sem sorolhatjuk be kategórikusan. Sikerült kialakítaniuk egy olyan hangzást és image-t, amely alapvetően megkülönbözteti őket más új hullámos zenekaroktól és a nyolcvanas évek szintéziszenéje lehet.

Nálunk a Talking Headset egészen a legutóbbi időkig nem ismerték a rockrajongók, de legutolsó dupla koncertalbumukat már játszotta a rádió, sőt néhány magyar zenekar dalában is (pl. Róls) felismerhetők Talking Heads stílusjegyek. Július 25-én tehát nem mindennapi zenei csemegét élvezhet majd a Sportcsarnok Arénájából, amely a legigényesebb új hullámos zenét játssza, s amelyet valóban világsztárként köszöntenek a világ minden táján.

TALKING HEADS

and Tom Tom Club of USA

1982
július
25.
 Budapest Sportcsarnok

Maďar: Rock je rozdělen na spoustu druhů a stylů, jako soul, rock, funky, atd. Dnes jsme slyšeli něco relativně nového, jak se váš styl vyvíjel? XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
TALKING HEADS :
INTERVIEW
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Byrne: Stále se vyvíjí a to je hlavní charakteristika naší hudby - stále se vyvíjející a pořád je to jakási směs různých stylů.

Maďar: Některé mimohudební plány?

Frantz: Rád bych natočil film. Z turné. Cestování, lidi jak zapomínají slova, byla by to komedie.

Maďar: Děláte nějaký sport?

Byrne: Já hraju fotbal.

Zástupce JS SH: Stále spolupracujete s B.Enem?

Byrne: Ne, teď ne. Ale v budoucnu je možné cokoliv.

Maďar: Hraju na kytaru a ptal jsem se někoho na dobré kytaristy a on mi řekl, že velice zvláštní je hra Davida Byrnea. Co si myslíte o ideovém přínosu kytarové hry Byrneho.

Byrne: Nemyslím si, že bych byl dobrý kytarista, ale mám dojem, že pro ten náš stále vyvíjející se styl je v tom právě cosi novéhopro mé omezené technické dovednosti.

Dorůžka: Na jaké klávesové nástroje hraje?

Harrison: Na Oberheim, na Hohner klavinet...ve studiu používáme i jiné typy, ale na scéně jsou tyto jaksi všestrannější a jednodušší použitelné, dá se zahrát co nejvíc věcí. Nejlepší syntezátor je Prophet 5.

Dasič: To je ten samý, na jaký hraje Jon Hassel?

Harrison: Ano, ten samý. Používali jsme ještě vokodér, ale ten zrovna dneska nešel.

Někdo se nesrozumitelně ptá na nějaký pocit, či co chtěl Byrne vyjádřit v nějaký písničce...

Byrne: Co jsem chtěl asi vyjádřit je to, že bychom měli být velice upřímní. Když budeme věci různě překrucovat, budeme povídat blábol (bullshit). Zásadně by to měla být velice přímá prezentace kapely, ale teď se chystáme zrovna do Las Vegas...ha ha ha..

Maďar: Četl jsem, že většinu materiálu pro desku Fear Of Music jste natočili ve studiu, kde Eno nebyl.

Byrne: Základy byly natočeny v domě Chrise a Tiny. Eno tam samozřejmě byl, ale neúčastnil se přímo.

Frantz: Eno natáčel spoustu doprovodné muziky a na nás jen jaksi dohlížel. To samé pak bylo s většinou písniček pro Remain In Light.

Maďar: Proč jste začali natáčet Fear Of Music?

Byrne: Je za tím jakási filozofie o přežití. Protože já se bojím o svou budoucnost. Vy ne? Néééé? Vy se nebojíte nukleární války, atd? (ostatní se přidávají, čeho se lze bát.)

Maďar: Dostanete někdy otázku, na kterou nedovedete odpovědět?

Byrne: Velmi často.

Maďar: Například?

Byrne: No většinou jsou to otázky z muzikantské oblasti. Např.: o čem je tvá muzika? nebo: Jaký byl smysl této písničky? Myslím, že pokud by bylo snadné odpovědět o čem je moje kompozice nebo hudba, pak by nebyl důvod o tom skládat hudbu.

kytarista čs.skp.Zikkurat
se snaží navázat kontakt
s Davidem Byrne

lidi mohli dovolit, protože po celém světě mají lidé potíže, aby si mohli dovolit třeba základní věci a pokud by se nám to podařilo (?) byli bychom rádi.

Maďar odchází a k Fině se konečně dostává náš dopisovatel Dasič, aby s ní prohodil také pár slov, ale konference končí, lidé se svedají, odchází, je všeobecný zmatek, tak Dasič zkouší obligátní otázku.

Dasič: Líbí se vám Gilli Smyth, David Allen, Gong a Steve Hillage?

Tina: Bohužel, neznám. Kdo to je? Christ, znáš Gilli Smyth?

Chris: Neznám, ale jméno Hillage už jsem někde slyšel.

Dasič: A znáte Hawkwind?

Tina: Hawkwind...je experimentální jazzrocková fúze...

Dasič: Ne ne, to je space rocková hudba.

Tina: No, já.., no máte pravdu, neznám.

Dasič: Co dělá teď Brian Eno?

Tina: Nevím, asi pracuje na svých projektech. Pracuje s jinými kapelami, nevím, kde teď přesně je, ale vím, že smyslem života je známa a část té známy jsou.....lidi. Mám Ena velmi ráda. Je to člověk, který má hodně co nabídnout. Velmi dobře umí komunikovat s jinými lidmi, ale myslím že je trochu smutnej, že nemá nikdy "hit". Je s toho trochu frustrovaná.

Dasič: Proč nehrajete více meditativní hudbu?

Tina: Možná proto, že on jí už dělá. Je to něco jiného. Je dobré hrát pro baly i pro meditaci, ale poněkud uniká smysl hudby: když hraješ, chceš s lidmi komunikovat. Meditativní hudba je pro jedince Dona. Když ale chceš komunikovat, nepovede se ti to s tichou hudbou. Ani na desce, ani na koncertě. To je docela odlišný postoj. Meditativní hudba umožní lidem myslet si, že je vše v pořádku, že vše je možné, že země je nádherná planeta, ale když otevřeš oči a opravdu se podíváš, zjistíš že je tu daleko víc možností.....

Tina odpověď nedokončuje, protože se do rozhovoru vtrhla maďarská tlumočnice, která tam vše překládala, loučí se s Tinou, Tina říká, že ráno odjíždějí, maďarka doporučuje, ať si vodpečine...

Dasič: Zítřejší jedet do Jugoslávie? **Tina:** Jo.

Dasič: Kdy budete hrát v Československu? Já jsem z Česka.

Tina: Opravdu? Bylo vás tu moc. Je to těžký. Zkoušeli jsme to, ale nevyšlo to. Koukali se na mou fotku a říkali: "Tenhle vypadá jako holka!" Ale vědyt je to holka, říkali jsme. Vypadalo to, že to už podepíšou, ale pak se rozmysleli. Mám dojem, že slyšeli něco o punku a že si mysleli, že my jsme punk. Mysleli si, že s náma nebo kvůli nám budou nějaké potíže. Je to bláznivý, protože my hrajeme, aby se lidi cítili dobře, aby měli radost z práce a hraní, ze života. Každý pracuje a bere za to peníze, žije "pozitivně". Možná, že někdy k vám přijedeme, nemůžou nás přece zakazovat navěky. Teď s Jugoslávií jsme neměli vůbec problémy. Možná, až teď zjistí, že jsme hráli v Maďarsku a Jugoslávií, že si to rozmyslejí...dobrá, Talking Heads nejsou "problémová kapela", naši hudbu mohou přece poslouchat i děti... náš styl života je obyčejný, ne jako Rolling Stones, ve světě kdy každý je zlejší, my přece nevyvážíme než sami sebe. Sometimes. Někdy snad...

Dasič: Možná bychom vás mohli posvat, ale problém je jak vás zaplatit.

Tina: No, možná že se najde způsob jak to zařídit.

Zástupce JS SH: Můžeme zaplatit hotel, jídlo...

Tina: To je výběrný, to je to co potřebujeme.

Dasič: Chcete adresu na vykorespondování?

Tina: Mohl bys mi jí dát, ale radši ti dám adresu naší kanceláře.

Tina píše adresu, pak jí její manžel Chris říká, že už jsou tam poslední, že všichni odešli, bere Timu kolem ramen a odcházejí.

Tina: Promiňte, jdeme si odpočinout. Když mi napíšeš, pošli svou adresu. Good night!

Dasič a pár ostatních čecháček odchází taky, venku prší je zima, poslední podzeka ujela, tak tam stojí v dešti a pískají si Once In A Lifetime, protože jsi li čech, pak skutečně jenom Once In A Lifetime můžeš vidět tak skvělou kapelu, jakou byli TALKING HEADS!

v čepici
Dollette McDonald
a Chris Frantz

Existuje Brian Eno "Flashy"
 -zářivý, skutečný vládce
 současného zvuku. Je také
 Brian Eno - intelektuál,
 vůdčí představitel nevída-
 něho. Redaktor časopisu
 BEST Gilles Riberolles se
 jel podívat do New Yorku
 za oběma.

"Pro mně je New York kulisou jako každá jiná", říká Brian Eno, připravující si magický čaj: vařící vodu nalévá na větévky sázvoru, poté bere hnědou láhev a pomocí kapátka kape několik kapek černavé tekutiny do čaje. Dívám se na nálepku, koncentrovaná včelí mateří kašička.

"Ve skutečnosti nemám rád toto město (směje se), nemohu poslouchat radio ani televizi, neposlouchám námo jiné ani žádné desky..."
 Byt Briana Eno je dlouhá chodba do L. Zdi jsou holé a bílé, na konci delšího ramene L se nachází úžasná postel s nebesy. V kratším rameni je stůl s dvěma židlemi, a výhledem na Soho od Jižní Broadwaye až ke Canal Street. "Jestliže bydlím v New Yorku tak pouze proto, že je to město stvořeno pro práci. Na sebemenší podnět dostáváte odezvy, ale brzy se budu stěhovat. Myslím na Paříž, ještě spíše na Řím. V poslední době se cítím "felliniovsky" naladěm. Vypadá to spěšně jako důvod?"

Jeho zelené oči se vykybají mému pohledu a zvou mně, abych si sedl, abychom mohli začít interview. Protichůdně, než jsem si představoval, působí Eno málo jistý sám sebou a nebo spíše jediná věc, kterou si je jist je jeho inteligence, natolik že si o sobě myslí, že je jednou z nejbrilantnějších inteligencí na této planetě. Ego bez trhlín, to je jisté, ego, které se naučilo růsti tehdy, když letěly groupies s průměrnými ambicemi a clones z L.A. a N.Y., aunikat do soustředění a práce k duchu a sobě samému. Protože Eno nóměl nikdy opravdu na vybranou: intelektuál s donucením svým ne moc dobrým zdravím, rozmarná a cyklická osobnost, jejíž tendence jsou onluveny všemocným statutem umělcem s velkým U, který během svých 34 let (nar. 1948) byl těmito tendencemi zavlčen do nejráznějších rašení: od nejdémoničtějšího rock and rollu (Here comes The warm jets) až k elektronické a konceptuální funkční muzice (série Ambient), rozmař podmínek přemírou ovlivnitelného mozku, což on pochopitelně on sám nikdy nepřizná. Eno je spíš malý a drobný, oblečen do manšestrových kalhot a trička. Je opaken svého výstředního vzhledu před několika lety: arogantní a zle vypadající androgyn. Kontrast je překvapující, muž který se nachází proti mně má malou, úzkou a bledou hlavu, každé, jeho gesto je uspořádané a promyšlené, když mu ukazují jeden výtisk časopisu BEST, odmítá se na něj podívat. "Ve skutečnosti se o pop music opravdu nezajímám, což je kontrast, který popírá celou část své historie u Roxy Music, protichůdnost sama, protože se dobrovolně propůjčuje pro interview s tímto časopisem "pop music". Eno sám je protichůdností, je sérií vět, z nichž popírá poslední, sotva začíná s další. Je neutuchajícím kontrastem mezi hudbou s duchovními fascinacemi a později fyzickými, mezi popem a avantgardou, mezi melodií a zvukovým prostorem. Tentokrát jsem měl umělce proti sobě, toho ducha, který se vyhne urči
 tým otázkám, konkrétně těm, které se týkají rocku,

zvláště alba "No New York", dále produkci skupiny Devo, všech těch věcí, které se vlečou do popelnic, všech těch neuspokojeností. Všech těch vizí svedených z cest nezskrotitelnými podmínkami.

UMĚLECKÁ ŠKOLA

Rock ale explodoval v ulicích Londýna a celé Anglie, když Brian studoval krásné umění v jedné umělecké anglické škole. Pět let studii od roku 1964 do 1969, pět základních let pro budoucího Eno, který zůstane celý svůj život profesionálním a logickým. Shrnuje svůj život do série diagramů:

"Výbuch britského rocku byl pro mě důležitý v té míře, kdy velký počet hudebníků z té doby přímo vycházel z různých uměleckých škol. Jiní přímo ukazovali., že mají úzké vztaky z těmito školami, např. WHO. Byl jsem si vědom této exploze, ale dlouho jsem neviděl jednu jedinou skupinu dělat něco zajímavého. Někteří zajímaví byli, jako Beatles v epoše Strawberry Fields Forever, mám též rád Who, všechny jejich desky a potom Velvet Underground a to je všechno. Zbytek hudby, která mě zajímala, nebyla pop music, stejně jako dnes. Ve skutečnosti během mé historie jsem nikdy opravdu neposlouchal pop music, ve skutečnosti mě to nezajímá. Jestliže některé z mých prací se zdají jí blížit, je to čistě náhoda." Náhoda? "Nikdy jsem neměl ideu, být pop hudebníkem. De facto když jsem byl na škole, dělal jsem hudební experimenty, ale pracoval jsem s lidmi, kteří patřili do světa tradičního umění. Zajímá mě se hudbou víc jako duchovní zkušeností a pouze později

MŮJ PRAVÝ PROBLÉM JE, ŽE OBČAS CÍTÍM NUTNOST ZMĚNIT SMĚR.

K TOMU JE TŘEBA HODNĚ ODVAHY A INSTINKTU, ABYCH JEN TAK
OPUSTIL JISTOTY.

jsem objevil, že hudba také může být fyzickou zkušeností a že tyto dvě zkušenosti nejsou odděleny. Pochopil jsem to, protože hudba, kterou jsem poslouchal se mně dotýkala na různých úrovních."

V té době byl Brian Eno prezidentem spolku studentů Winchester College of Art, vynikající student, kladl první základy formy myšlení, která mu zůstala až dodnes: Pokrok, výzkum se skladateli takovými jako John Tilbury a hlavně "koncept". Paralelně se skupinou avantgardy zakládá svojí první rockovou skupinu Maxwell Demon. Je mu devatenáct. "Skoro si již na Maxwell Demon nepamatuji. Nebyla to poje skupina, jaké bylo možno slyšet v té době, ale zněla jako pár skupin, které vznikly od té doby. Hudba byla velmi klopýtavá, zvuk byl špinavý...?váhá (potom úsměv)... "Ve skutečnosti to nebylo zajímavé."

1970, Eno žije v Londýně, aby si vydělal na živobytí pracuje v obchodě s HiFi aparaturami a stejně tak jako má první kontakty s externím skutečným životem, potkává Andy Mackaye. Eno právě vydává knížku "Music For Non-Musicians" a s hlavou plnou teorií byl ovlivněn vzhledem Mackaye a poté Roxy Music. Na začátku pracuje s Roxy Music jako suinač zvuku a de facto je tam jako "myšlenková zásobárna". Navrhuje elektronický přírůstek ke skupině a 1972 se stává skutečným hudebníkem. Je to první zatáčka Eno fascinovaného stylem?

"Ne, nejsem zaujat stylem, to je to co mě dnes vedí na hudbě. Celá ta hudební francouzská a anglická vlna, která je především zaujatá stylem. Ale to mě nezajímá, nebo spíše snažím se tím nezajímat. To není moje téma. V Roxy jsem viděl možnost realizovat zajímavou práci a to se také stalo....čas od času. Je to ale už tak dávno, že si na to skoro nepamatuju." Přitom Eno se stal hvězdou Roxy Music natolik, že Perry toho měl dost. Eno byl největším excentrikem, navrhoval si pro sebe scénové obleky, s kterými měl často potíže, aby si sednul.

Grandiozní a arogantní, vyhroceně nalíčen, s nádechy upíra s pětrosími pery byl terčem groupies a fotografů, stal se z něj styl Roxy Music.

"Co mně zajímalo s Roxy, to bylo vytvořit divadelní podmínky, chtěl jsem takovou věc, která by překonala klasickou zábavní hodnotu. Většina skupin té doby přicházela na scénu ve špinavých tričkách a stavěla se zády k publiku. Stylem té doby bylo považovat hudbu za prvotradou. Chtěl jsem zavést vizuální pocity, různé pocity podle nálady - někdy pochmurné, někdy směšné." Eno byl mistrem dekadence, něco mezi Marc Bolanem a Davidem Bowie...

"Nikdy jsem nechtěl být dekadentní a neměl jsem rád to slovo a myslím si, že to nemělo nic společného s tím, co jsem chtěl dělat. Všechna tato dekadence je dnes populární. Tehdy to bylo strašně elitární, dekadence se stala stylem středních vrstev speciálně zde v New Yorku." Dekadence je postoj s velkým P. Říkalo se o Gene Vincen-tovi, že byl dekadentní...

"Ano, toto se může říct, určitým způsobem co je v rozporu s nějakou tradicí je dekadencí. Ale je to také začátek nové tradice. Většinu času, když se pozoruje rock, tak se zakládá na minulosti. Rock je důsledkem toho či onoho, ale existuje jiný způsob nahlížení, tzn. pozorovat to, co bude existovat ve vztahu ke změně, aspirovat k novému budoucímu a to je to, co mně vždy zajímalo." GlitterRock a vše, co se zrodilo díky Enovi bylo tedy založeno na neporozumění. XXXX

"(smích)Řekl bych přesně toto, je to spíše důležitost, která mu byla přikládána. V tomto smyslu vám dám nedávný příklad: Řekl jsem o desce Eno-Byrne, že jedna z myšlenek desky byla inspirace africkou hudbou, ale to není ta jediná složka, existuje mnoho jiných myšlenek, není to také konec něčeho, je to začátek."

Eno má velice pohnutý sexuální život. Také velice striktní, pouze heterosexuál, legenda o něm dokonce tvrdí, že upadl do komatu následkem sexuální aktivity trvající třicet hodin s né méně než šesti ženami a přitom v 72 Eno- androgyn byl obdivován a zbožňován homosexuály a nenáviděn romantickým Brianem Ferrym... proč tento vyhrocený postoj?

"Abych řekl pravdu, nic o tom nevím. Když se člověk rozhodne něco vytvořit a předložit to veřejnosti, všichni si myslí, že je člověk zmocněn přesně vědět to, co zrovna dělá. Ale většinu času o tom nevíš nic, sleduješ něco jako intuici, instinkt, sleduješ myšlenku, která se zdá zajímavou... Nevím proč, nepřemýšlím o tom, ve skutečnosti si vybírám momenty z minulosti, které připouštím znovu prožít, tak jako každý. Jsou periody, s kterých se člověk nepoučí a které zapomíná. Já jsem nezískal žádnou lekci z Roxy Music, znamená to však, že tomu bude tak pořád. Možná, že jednou mně toto období bude připadat důležitější. Nyní se zajímám o periodu Art School, o myšlenky na které čím dál tím víc myslím."

H R A Z R C A D E L

Po vydání "For Your Pleasure" Eno Roxy Music opouští. Nějaký čas pracuje s různými osobami z nichž Matching Mole (skp. Robert Wyatt) s kterým bude spolupracovat vícekrát. Poté produkuje několik obskurních skupin a potkává Roberta Frippa, s kterým nahrává album "No Pussyfooting" Symbolická obálka, ve které se mísí plochy díky hře arcaedel, hudba pro kytaru, syntetizátor a magnetofon, návrat k experimentu, rozhodně reminiscence Art School.

"Reminiscence ve smyslu, že to co jsem dělal ve škole byly dlouhé a monotónní práce? No Pussyfooting sleduje toto schémajako odpověď na divadlo Roxy Music?"

"Ne, nemyslím v termínech reakce. Dnes existuje tato skupina (Material), která je velice hrdá na to, že na scéně hraje vše, co od nich lidé nečekají: jeden den disco, druhý den funk, další den punk nebo rock, ale jaký je cíl? Znamená to sledovat opačný postup, t.j.

tvorit formy ve funkce toho, co lidé ~~smaze~~ od skupiny očekávají či neočekávají. Výsledek je stejný: nedělá to co chce, dělá to co lidé od ní nechtějí. To není můj způsob práce, dělám to co chci. Ignorují historii, ignorují ostatní, až na těch pár lidí, ke kterým se cítím blízky. Je jich momentálně šest a jen jeden je hudebníkem. Existuje spousta důvodů pro to, aby člověk dělal hudbu. Může to být v reakci na něco, ale to je velmi mňhavý postoj, který nutně nevede k něčemu zajímavému, může to také existovat na základě informace, říci si - hle, dobrá myšlenka! nebo také perspektiva více věcí, tzn. znovuvyšovat určitým způsobem všechny elementy, které tvoří situaci. Může to být také daleko nevinější. Např. hrát si se zvuky a cítit se vzrušen něčím náhodným, toto vše utváří elementy, které činí, že umělec něco tvoří. Ve skutečnosti to nejsou pravé důvody tvorby, ale je to prostředek, aby umělci cítili, že mají důvody být tvůrčími. To jsou ospravedlnění. Skutečná pravda je, že jsi něčím fascinován a že se rozhodneš to dělat. Historie se dělá potom."

ENO často pracoval s jedním partnerem. Vzdáleny přátelství mají tyto setkání nejčastěji experimentální cíl: Bowie v době "Low" a "Heroes"; Jon Hassell nebo David Byrne po něm, Robert Fripp ze začátku na "No Pussyfooting".

"Vybírám si své partnery, setkání nejsou náhodná, často pozoruji svoji práci a ptám se sám sebe, kampak směřuje, jaké jsou její cíle a ujednou si uvědomím, že jiní hudebníci jsou stejným směrem a tak se mi zdává, že je dobrým nápadem pracovat s nimi."

Bylo "No Pussyfooting" už funkční hudbou ?

"Ano, to byl začátek té myšlenky."

Jaké byli její funkce?

"Jednou z nich bylo utišení, poskytnout možnost existovat v prodloužené periodě a nebo ještě jednou - nebylo to něco propočítané dopředu, já jsem používal tuto hudbu jako dobrodružství. Celé hodiny jsem proseděl a poslouchal jí. Toto se později rozvinulo v sérii Ambient Music, kde jsem vědomě vytvořil prostor, který neexistoval v normálním životě. Použil jsem hudbu, abych udělal do světa díru? "No Pussyfooting" je začátek dlouhého "křížem krážem" (zig zag), které bude hudební poutí Briana Eno: v opozici k albu s Frippem máme Roxy Music a Here Comes The Warm Jets. Mohlo by se hovořit o hudbě těla a ducha?"

"Můžeme předpokládat, že na jedné straně je tělo a na druhé duch, ale existuje spousta bodů mezi oběma. Nikdy jsem nedělal hudbu čistě duchovní, nebo čistě fyzickou, ale oscilují mezi nimi. Proč ty zvraty z desky na desku, na to je těžké odpovědět, protože jsem dnes velice úzkostný z toho, že se na tuto periodu mé historie nepamatují. To co dnes dělám, je úplně odpoutáno od mých minulých vlivů. Když člověk dělá něco co všichni mají rádi, stává se z toho zátěž, kterou člověk vleče celým životem a navíc má tendenci nechat sepřítahovat tímto směrem. Je to jako neřiditelné vozidlo: Jestliže chceme pokračovat tímto směrem, šlapeme na plyn, jinak nezbyvá než vyskočit za jízdy a začít stavět jiné vozidlo na cestu jinam. Můj pravý problém je, že občas cítím nutnost změnit směr. K tomu je třeba hodně odvahy a instinktu, abych jen tak opustil jistoty."

Ř E M E S L N Í K

"Here Comes The Warm Jets" je jistě Enovo nejrockovější album, mistrovské dílo násilí a vášně. Písničky jako "Needle In Camel's Eye", "Baby's On Fire" a "Driving Me Backwards" jsou přímo vzešlé z tepny Roxy Music, ale s manipulací Eno. Bici přes echo, divoce hořící kytary, skladby nezdravé či božsky vyrovnané, vždy podepsané surrealistickým elitářem (dandyem). Hudebníci taktéž: Mackay, Fripp, Spedding, Chris Thomas, podivná směs, z které Eno s chutí vybíral protipoly. Ve skutečnosti každá protichůdnost osobnosti skladatele shromážděna okolo elektrické demence, ale hlavně Enův hlas, vysoký a zakroucený, zlobný nebo rozčilený, hlas podepsaný otisky krve, ten hlas, který se rozhodl Eno dnes zapomenout. Pohled zpoza hrobu na obálce. Posedlá deska.

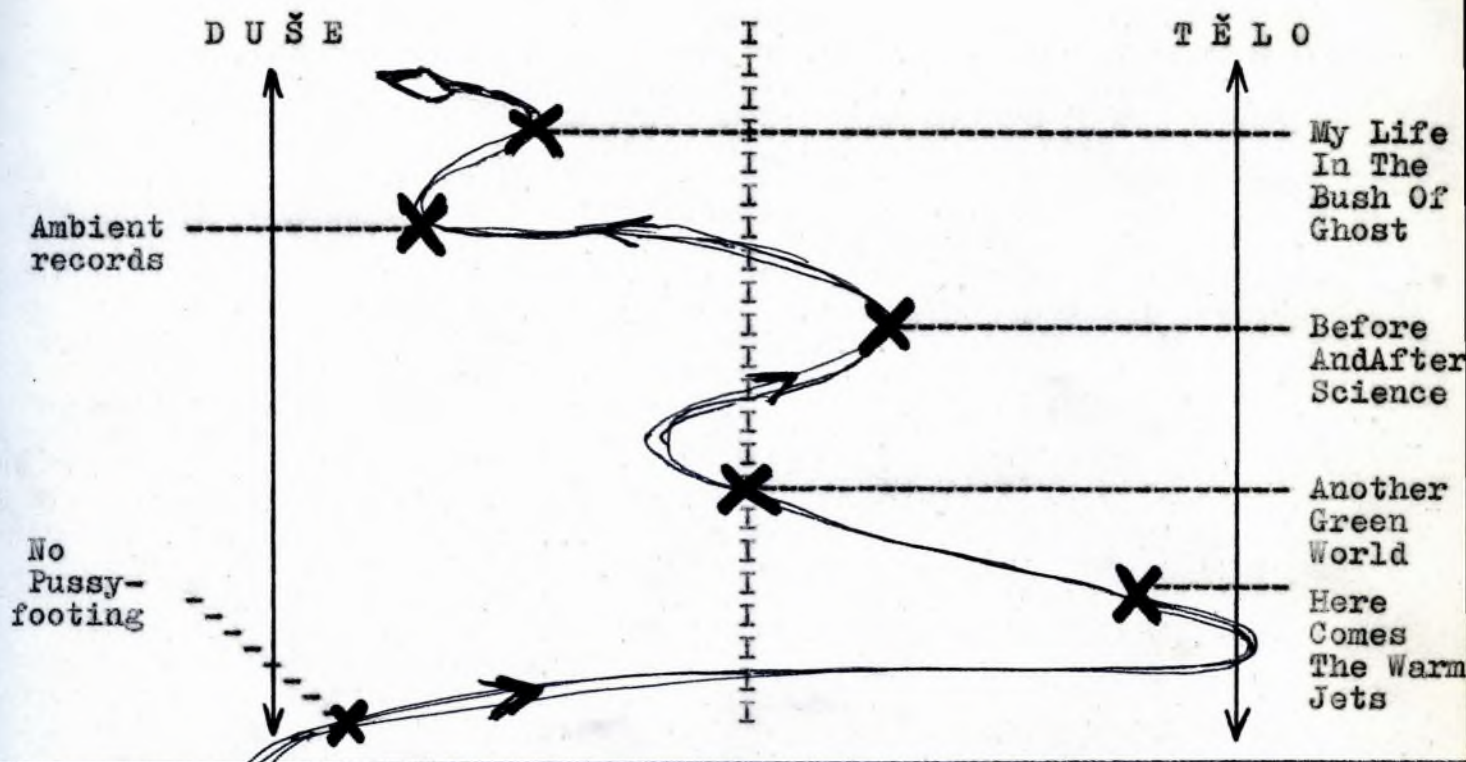

Diagram Briana Ena o jeho diskografické evoluci mezi duchovním a fyzickým.

+++++

"Ano o "Warm Jets" je to pravda. Byl jsem posedlý. V interview s Lennonem stálo: když jseš umělec a děláš věci dobře, existuje způsob jak se z toho dostat a to je být řemeslníkem. On je řemeslník, já také, vím, že bych mohl udělat 50 alb jako "No Pussyfooting" a všichni by řekli - ještě jedno báječné album od Ena. Ale jsem řemeslníkem jako Picasso, který trávil svůj čas rekonstrukcemi. Důvod proč to dělám nemá nic společného s noblesou. Dělám to protože ciť, který se mi líbil a líbí v hudbě je být posedlý... Nikoliv nutně ďáblem, ale být posedlý více věcma. BYT NAPOJEN DO VESMÍRU lidmi, kteří řídí mé konání. Moje desky jsou mými výtvoři a já sám jsem výtvořem jiné manipulace. Většina lidí je zděšena tímto pocitem, já ho použiju jako zdroj pozitivní energie. Je to jiné vozidlo, jiná síla. Jeden ze způsobů, jak na něj přistoupit je porozumět tomu, že jseš manipulován a připustit, že nerozumíš tomu, co se dělá(smí). Porozumění přichází později. Na Západě se má za to, že umělci musí obhajovat svojí práci, že musí být schopni její analýzy, dopřát si odstup vzhledem k ní, ale to je lež. Je to pouze prostředek, jak mít důvěru v sebe. Ale to umělci nevědí. Apriory pracují na hranici svého intelektu, na hranici světla a šera a právě to je vzrušující. Dozvědět se to, co se děje ve stínu. Je třeba hodně sebedůvěry. Moje desky jsou výsledkem momentů, kdy ~~sebe~~ mám sebedůvěru, ale existuje mnoho momentů mezi deskami, kde si nejsem tak jistý. Např. před rokem jsem si nebyl jistý sám sebou, protože jsem cítil konec něčeho a to co jsem začínal dále vidět, působilo natolik odpočinkově, až jsem z toho byl nesvá. To co dělám teď, je natolik klidné, že si to lidé nedokáží představit. "Music For Airports", to je hudba na super-večírky. Jen tak tak, že si hudby všimneš, ale to je přesně to, co teď cítím."

Natolik sebevědomý, aby si myslel, že vše, co mu prochází hlavou je prodejné.

"Robert Wyatt řekl něco tak báječného, že mně to zůstane navždy v mysli: Člověk se může dosadit pouze do toho, co zbývá, čímž chtěl říci poté co člověk zavrhne vše to, co by nemohl dělat, zůstává mu minimální platný prostor a zrovna ten budu nyní rozvíjet. Nic jiného mně nemůže přesvědčit."

Od této chvíle nebere Eno na vědomí moje chronologické otázky. Co se dá dělat, DUCH je králem, protože Brian Eno je pochopitelně hluboce mystická. Také on je v "hledání", ale kdeže se tedy nachází srdce, nevinnost, ta se 73, ta nevinnost velvetovská, která je stěžejním vlivem na Warm Jets. Eno začíná malovat své diagramy na malý kus papíru: vysvětluje mně své věty, ještě chvíli a nemaloval by mně ráj.

"Ráj ne. Mé rozličné fáze vidím jako eveluci. Evoluce je výzkumná práce, která mně zajímá nejvíce poslední tři roky. Vidím to takhle: (mluví a kreslí) V jeden určitý moment se bytosti nachází v rovině, kde je možno přežít, ale za evolucí je vyvíjen soustavný tlak a za nějaký čas se v této rovině nachází příliš mnoho lidí a je třeba, aby někteří odešli a směřovali do jiné roviny, ale mezi těmito rovinami jsou údolí, údolí smrti, kde je těžké existovat, ale kterými je absolutně nutné projít, aby člověk dosáhl té nové roviny. To co se děje, že se nacházíme často v těchto údolích. Já sám vím přesně, kde se nacházím. Jestliže si duchovně představím hudbu, kterou chci dělat, hudbu, kterou chci slyšet a často ještě neexistující tzn. že se nacházím na té rovině."

Protože jsou ~~musky~~ hudby, které neexistují?

"Myslím si, že jakákoliv hudba obsahuje stejné složky, jako všechny jiné, ale to co se mění je VÝZNAM, který přikládáme jedné nebo více složkám. Např. jedním z mých nejsilnějších vlivů byly Beethovenovy kvartety. Měl jsem rád jejich velice pomalé pohyby, kde se hudba skoro úplně zlomí, není tam progresse, pouze noty, které kloužou jedna po druhé a právě já mohu rozhodnout nasadit tento pohyb a zapomenout na všechny ostatní složky skladby. Stejně tak je tomu s lidmi: všichni máme v sobě

JE TO JAKO SE SEXEM: NEMYSLÍM SI, ŽE SEX JE JENOM ZÁBAVA. MYSLÍM SI, ŽE JE TO ZÁVAŽNÁ VĚC. HUDBA NENÍ ZALOŽENA NA LEGRACI, TA JE JENOM MALOU ČÁSTÍ HUDBY.

stejně složky, pouze význam těchto složek je v každém jiný. Hudebníci neinovují, to není pravda, je nemožné najít skladatele, který by radikálně změnil hudbu, pouze schéma se mění. Většina hudebníků, kteří mně zajímají mají sklon k přehánění většiny složek a nikoliv jedné jediné, jak to činí většina západních hudeb.

Já jsem si řekl, že jsou věci, které se nevyvíjí stejně jako city. Říkám si, že srdce, instinkt, duše jsou ti, kteří běží až do ztráty dechu, jiní si vypočítávají vzdálenosti, tak jsem Enovi položil otázku: Je vaše hudba vědou?

"Vždy jsem měl problémy s navázáním umění a vědy. Mimo jiné to bylo vždy špatně provedeno, protože umělecké či vědecké myšlenky byly vždy slabé a dva slabé nápady nečiní jeden silný. Mé umění není vědecké, ale způsob, kterým ho uvažuji je vědecký. Ale vědám není vědecká, vědci jsou jako umělci - vidí nějakou možnost, to je vybudí a tu možnost sledují do té doby, než něco nenajdou....

Až na to, že vědci uvažují v termínech pokroku a ne v jiných....

"Nemyslím si, že by vědci vlastnili představu pokroku. V technologii ano, v řemeslné práci také, ale to je jiné než v umění a ve vědě, které jsou věci DUCHA."

V tuto chvíli se v duchu smějí. Moje role není smát se nahlas. Eno si otevřeně odporuje, protože říkal, že je řemeslníkem. V podstatě si připadá tak jistý svojí úvahou, že většina jeho projevů, ve skutečnosti sti improvizovaných na základě mých otázek, působí jako celá série hluboce uvážených teorií. Vedoucí linie Briana Ena je úvaha (reflexe) a většina jeho alb jsou zrcadly této úvahy. Avšak JÁ VÍM, že umělec v pravém smyslu tohoto slova je někdo, kdo se také umí vyjadřovat svými city. Což Eno učinil několikrát za sebou a hlavně s Roxy Music, období, které si přeje totálně zapomenout, aby se mohl věnovat svým diagramům, ignorujíc, že úvaha bez citů vede nevyhnutelně k nudě.

S T Y L Y

"Mé tělo není součástí mého způsobu práce. Není to můj styl. Pro mne je důležitá deska. Je v tom stejný rozdíl jako mezi vypravěčem a spisovatelem: vypravěč potřebuje publikum, spisovatel je sám se svou prací. Jsem blíže tomu poslednímu."

A přesto když Eno udělal album s Talking Heads přesně ví, že tato hudba bude hrána na scéně a že nemůže zůstat čistě intelektuální i pro producenta, jinak by zkazil skupinu.

"Během nahrávání této desky si všichni kladli otázku, jak toto budou moci hrát živě. Odpověděl jsem jim, že bude pouze zapotřebí přibrat hudebníky."

Co jste si myslel o show ?

"To je různé. Myslím, že některé skladby byly vynikající, jiné zase velice slabé, jakobybyly kabaretní verzí studiové nahrávky. Mám nerad představení, když obsahuje to něco "alá Las Vegas": "Hey, We re Having A Great Time". Je to jako se sexem. Nemyslím si, že sex je jenom legrace. Myslím si, že je to závažná věc. Hudba není založena na legraci, ta je jenom malou částí hudby. Pro Talking Heads to nebyl v nejmenším tento názor. Není to "good time" album."

Vizuálně Talking Heads ztratili ze svého stylu...zдалipak zkušenost není něco protichůdného se stylem?

Eno dlouho přemýšlí než odpoví:

"Ne, je to automatické. Styl je pro mne výsledkem něčeho. Všichni mají styl, všichni mají nějakou barvu, faktem je, že pouze několik ze všech těchto stylů jsou ocenovány masami. Obyčejně jsem přitahován styly, které se přirozeně vytváří. Moji přátelé mají styl a přitom jsem sám, kdo si to o nich myslí. Všichni lidé něco promítají. Např. některé ženy jsou přitažlivé a jiné ne. V mém případě si uvědomuji, že ženy co mně přitahují nejsou mimořádně fyzicky vybavené. Jsem k nim přitahován věcmi, kterých si ani nejsou vědomy, životem, který animuje jejich tělo určitým způsobem. To je styl, nikdo není citlivý na jeden a tentýž."

A obrázek Briana Ena dnes...protože je pochopitelně člověkem, který umí používat mas-médií. Dokázal to svými fotkami, nebo svými pracemi na video, ale též obsahem alba Eno+Byrne. Pohled dandyovský, poté hypnotický, poté soustředěný - zdá se, že Brian Eno v roce 1981 zachovává obrázek, který je ve skutečnosti kontrahledem. Daleko od hrané nevinosti je obrazem úniku a ztráty zájmu.

"Ve skutečnosti bych se ani nemohl stát Brianem Enem, kdybych si to přál: Jestliže se na mě namíří kamera a řekne se mi - dělej, buď přirozený! tak si říkám, co to vlastně je, "být sebou, být přirozený", co s očima?, ústa, jaký výraz? Ve skutečnosti obraz je z velké části podvědomím. To co je pro mně dnes důležité je být natolik anonymním, jak jen je to možné. Je to touha nepřitahovat pozornost, či spíše přitahovat pozornost odlišnou, odlišných lidí. Problém s definitivně určenými obrazy, jako byl ten můj s Roxy je, že nepřitahuje lidi, které by měl. Vždy jsem si všiml, že ti kdo se mi pokoušeli přiblížit byli zatracení blbců. Nebyli vůbec zajímaví. Zajímaví lidé se nacházelí v tichosti vzadu v sále, příliš slušní, než aby se cpali dopředu.

Rozhodl jsem se nyní vybírat své přátele mezi těmi sezadu, ale je to těžké, protože jsem určitým způsobem znám. Myslel jsem si, když člověk dělá něco zajímavého tak přitahuje zajímavé lidi. Částečně je to pravda, ale také člověk přitahuje ty druhé, kteří překryjou zbytek. Hlavní důvod proč jsem opustil Roxy byl, že většinu času jsme byli obklopeni imbecily, lidmi před kterými jsem neměl nejmenší úctu, lidmi jejichž jediným zájmem bylo mně lichotit a říkat mi, jak jsem božský. Toho již nemám zapotřebí. Na této úrovni si vystačím sám (směje se). Raději jsem s lidmi, kteří mají vlastní nezávislý život."

Mluví se o Fela Anikulapo Kuti, k němuž se deska Eno+Byrne částečně hlásí.

"Hudba na mě má vždy na vysoké úrovni duchovní vliv, to ve mě vyvolává africká hudba, ta vyšla z inspirace, která neodděluje tělo od ducha. Byl jsem požádán, abych produkoval příští Felovo album, možná že tak učiním, musím si ale nejdříve poslechnout co teď dělá. Problémem zůstává, že tak učiním pouze v tom případě, jestliže budu moci sám sebe cele implikovat v hudbě. Musí to být jasné. Tento rok jsem produkoval skupinu z Ghany, tradičním způsobem, což spočívá v tom, že jsem jim dal dobrý zvuk. Došlo však k úmluvě mezi námi. Na oplátku budou hrát na mých deskách v budoucnosti."

Deska "Before And After Science" v '74 je poznaměnána tímto africkým vlivem, speciálně ve způsobu bicích a percussion.

"Ano, ale až na to, že té desce schází vliv předcházející periody. Nebyl jsem úplně v tom, každou nohou jsem stál na jedné straně dvou rovin a neodvážil jsem se skočit. Měl jsem být více odvážný."

Brian Eno kreslí svůj desátý diagram. Tentokrát mi ukazuje, jak nava-
zují jeho různé periody, jeho náčrtek začatý uprostřed stránky je
zablokovan koncem papíru. Zdáli Eno domyslel i konec ?

"Ne. Trochu předpokládám(smích),ale je možné že konec jednou předpovím. Směr, kterým se řídíme je důležitější, než odkud přichá-
zíme."

A zde se dotýkáte vrcholu...

Eno se směje a provinile se na mě dívá: "To je můj pravý problém, měl jsem začít v menší výšce."

CHAOS

NEBO LONDÝNSKÉ SATORI ?

Jednou za dlouhý čas se pro českého Rudolfa zvedne "železná opona" a ten pozná, co že se to vlastně děje. A to se také letos Rudolfovi stalo. Než si všechno vlastně uvědomil, stál v evropské metropoli č.1 - v Londýně a to přímo v jeho zeleném srdci, v Hyde Parku. S očima navrch hlavy si prohlížel černošky, jak se kolem něho míhaly na kolečkových bruslích, s tykadly jako broučci na jejichž koncích se točily pestrobarevné větrníky. Asi po hodinovém pobytu obdržel řádnou spršku z mraků, takže pověsti o proměnlivém počasí nehalaly. Když Rudla prošel Hyde Parkem skončil málem v nemocnici, v poslední chvíli uskočil před autem. Nesprávně se totiž u Marble Arch rozhlédl. V Anglii se jezdí vlevo, víme? Vanilková zmrzlina chuti kterou předtím neznal má ponohla se trochu vzpomínat, jen do té doby, než si v nejbližší trafikce zakoupil londýnský kulturní přehled, zovoucí se City Limits. Bylo to na něj skutečně přes limit, protože byl teprve začátek prázdnin, čili okurková sezóna, přesto však pro čecháčka kultury přehršle. 250 hudebních sálů a klubů, 360 filmů za týden, divadla, karnevaly a festivaly hudební, komunitní, protinukleární, černošské, folklorové, lesbické a kde ví jaké ještě už radši nepočítal. V podchodu uviděl zpěváka typu Mišika, který by určitě u nás obdržel nejvyšší rekvalifikační stupeň a zde v pouzdře na kytaru měl jen pár pencí. Za chůze stále ještě prohlížel Městské Limity, od kterých ho vytrhl hlas jeho přítele Andy: "Pojď se podívat, to jsi ještě v životě neviděl a možná už ani nevidíš!" Na lavičce seděl pán středních let typu Bhagavan Dase, nemyl se, nestříhal a neholil dobrých dvacet let. Z jeho krásně modrých očí však šla nesmírná síla... Po pár hodinách procházky toho měl Rudla dost, spěchal domů, aby vypsál z kulturního přehledu kamže to vlastně má jít. Původně chtěl navštívit i několik gramofonových společností, aby zjistil co a jak, ale příliš mnoho impresí mu v tom zabránilo, že kvůli jednomu druhé zapomenl. Vlezl jen do expedice gramofirmy Rough Trade a nestačil se divit jak všichni pracují naplno, na zábavu není čas. Muzika taky naplno, pohoda, dívka v kuchyni, která vařila všem zaměstnancům nějaké zeleninové jídlo se na něho usmála, všimnul si ještě jamaičana natty dread v motocyklové helmě, zřejmě si přijel pro nějaké desky. Šla mu z toho všeho hlava, kólem, tak radši vypad, přítel už na něj před firmou nečekal, tak bloudil dál sám.

Další den vyrazil na Portobello Road, kde je známý trh, aby vyhledal barák, v kterém bydleli před deseti lety Hawkwindi, našel na něm pouze ceduli škola Izáka Newtona, ale všechno to bylo smutně opuštěný. Totéž dopoledne stačil ještě "ulítnout" na reggae obchodě s deskama, hadrama, kuřáckejna potřebama a tak různě, dal řeč s jedním rastafariánem, který mu sdělil, že ta jejich je very good music a roztančil se před ním. Odpoledne bloumal městem, shazoval to ze sebe: tíhu Česka, nervozitu, chtěl se v tom všem rozplynout. Docela se mu to dařilo, než uviděl Virgin Megastore na Oxford Street, což je kšeft s deskama, knížkama a video kazetama. Nahlas si pro sebe česky řekl: "No Rudlo to snad není možný."

20743

Všechny černý placatý kolečka o kterých se mu v životě snilo i nesnilo. Tak radši vypadl, aby stihl začátek biografu "Velký rock+rollový švindl" se skp. Sex Pistols. To ještě nevěděl, že o pár dní později dá s bubeníkem této kapely žoviálku na koncertě.... Film o Pistolích se mu ale nijak zvlášť nelíbil, zato se mu líbilo kino Scala, kde to vypadalo jako v nějakém safari či džungli. Když Rudla vypadl z kina, vyfotil si kostel Saint Pancras o kterém zpívá skp. Quintessence, stejně jako o jedné londýnské čtvrti, o Nothin Hill Gate. Stačil ještě vyjistit, že v Planetáriu, které je vedle muzea voskových figur Madam Tussaud funguje 3x denně Laserium, show s rockovou hudbou laserovými paprsky a řekl si, že si to nemůže nechat ujít.

Večer vzal pár liber a trochu se strachy staženým zadkem se vydal do černošské čtvrti Brixton do klubu na koncert. Jeho obavy však byly plané, protože za celou dobu nepotkal sebemenší násilí, všichni lidé v pohodě, každý se směje, staří, mladí, černoši, běloši, jamaičani, všichni jsou k sobě nesmírně zdvořilí, za sebemenší službičku uctivě poděkují, vyhoví jak se dá. Jen jeden černochoch na Rudlu hrozil, ale to byla jeho vina, protože si ho fotil a jemu se to nelíbilo. Punks v různé pestrých modelech šatstva a účesech také nejsou vůbec agresivní, jak se o nich u nás povídá. Do klubu vešel za zvuku reggae kapely - - předskokana slavných Ruts DC. Zpěvák, dokonalý rastaman do zpěvu dával skutečně vše, Rudla byl spokojen a vlnil se do rytmu. Obecenstvo bylo složeno hlavně z černochochů a jamaičanů, ale i punks. Všechno to ješlo, o přestávce diskotéka, strašně nahlas, hlavně reggae a funky music. Rudla si připadal jako pravej řeskej buran, jakoby deset let někde spal a pak vylezl ven. Z disko nic neznal, jenom Mighty Diamonds a Madam Medusu od UB 40. Druhá předkapela. Kytarista a bubeník asi tak šesnácetiletí, zpěvačka-černoška a basistka-běloška. Hráli dvacet minut. A o půlnoci konečně Ruts DC. Absolutní profesionalita a přesto hráli jako o život. Pražský výběr jsou proti nim amatéři. Rudla si poslechl pár písniček, blížila se jedna hodina po půlnoci a musel spěchat na noční autobus, který mu stejně ujel, tak tedy pěšky domů nočním Londýnem, kolem Big Benu, Temže, Trafalgar Square, Picadilly plné neonů, ještě se mu podařilo zabloudit než dorazil domů, kde na něj čekala návštěva, s kterou setrval v družné zábavě až do ranních hodin a dokonce na něj souseď zabušil, protože se hlučně bavili a směli. Spánek pouze dvouhodinový a ráno nanovo, únava se dostavila záhy, ale nebyl

KDO JE UNAVEN Z LONDÝNA, MUSÍ BÝT UNAVEN I ZE ŽIVOTA. Dr. Samuel Johnson (18. stol.)

na ní čas, z památek se mu líbila nejvíce Katedrála Svatého Pavla, třetí největší chrám na světě, z Ježíšových očí na obraze uvnitř na něho cosi dýchlo... zbytek dne už jenom odpočíval, protože co je moc, to je příliš.

Pobyt ve městě kde nemožné je možné a problémy neexistují utíkal strašně rychle a on skutečně žil na plné obrátky, vstřebával do sebe co se dalo, noci měl bezesné, zato po návratu plné barevných snů o tom, co zde tak neobvyklého prožil. Pořád jen chodil a chodil a díky tolika informacím zapoměl navštívit Hare Krishna Restaurant a to byla jediná věc, která ho za celý pobyt mrzela, chodil do kina stěží se moc, protože to bylo jediné místo kde fyzicky odpočíval i když po filmu Pink Floyd The Wall se cítil hrozně unaven, jak intenzivně ho prožil, kouřil při něm jednu cigaretu za druhou, jako během celého pobytu, aby to zvládl, přestože je ortodoxním nekuřákem... Dostával od černochochů cigarety, než si kopl virginský tabák na balení, stejně tak jak jim rozdával bombony, když ho o to požádali. Házel peníze pouličním muzikantům, nejvíce slepému harmonikáři na Portobello. Chtěl vidět velkou rockovou halu Hammersmith Odeon, ale spletl se, když skupina Bow Wow Wow s šesnácetiletou zpěvačkou z Thajska ostrihanou alá mohykános hrála v Hammersmith Palais, kde spíš koukal po lidech, které v životě neviděl, stylizovaných do nejpestřejších a nejvýstřednějších modelů, vypil i jedno pivo za libru, koupil pár placek, povídal si s ulitým máničkou a po koncertě smohl snad nejvíce v životě, pak ještě vyzkoušel všechny čtyři programy na barevné televizi a překvapilo ho, že vysílali od

In the **Arcade** you can choose presents for friends and family as well as souvenirs of Madame Tussaud's. In the **Balcony Café** you can sit and relax with refreshments before visiting the Planetarium or continuing your journey elsewhere.

Madame Tussaud's

Madame Tussaud's was founded in Paris in 1770, came to England in 1802, and settled in London in 1835. A self portrait of Madame Tussaud, aged 81, stands in the entrance to the exhibition.

Madame Tussaud in Amsterdam is the only genuine Madame Tussaud outside London, opened in 1970.

Madame Tussaud's is open every day, including Holidays and Sundays, from 10.00 a.m. to 5.30 p.m. From April to September open until 6.00 p.m. Closed only on Christmas Day. To escape the crowd in holiday time come after 4.00 p.m. Madame Tussaud's and the Planetarium are air conditioned.

How to get to Madame Tussaud's

Bus: Nos. 18, 27, 30, 176 pass the door. Nos. 2, 13, 74, 113, 159 stop nearby.

Underground: Baker Street station is next door.

The London Planetarium

Copernicus

The Astronomers' Gallery
"The Astronomers" is a dramatic new exhibition which presents some of the greatest men in the history of astronomy portrayed in three dimensional structures with sound, light and special effects to represent their discoveries.

Star Shows

Combine your visit to Madame Tussaud's famous exhibition with a journey to the stars. From a comfortable seat, discover some of the spectacular sights to be seen under the Planetarium dome, as the great Zeiss star projector reveals exciting new horizons in space and time. All you need to enjoy Planetarium programmes, narrated by John Ebdon, is an eye for beauty – and 30 minutes to spare.

Programmes are presented regularly throughout the day from 11.00 a.m. to 4.30 p.m. No admission for children under 5. During school terms the 11.00 a.m. programmes on weekday are usually for school parties.

šesti hodin ráno a hnal se dál, protože time wasn't on his side když šel do Tate Galery zahlédl komíny chrlící kouř a byly to ty co znal z obalu desky Animals. Galerie ho nadchla, přestože viděl asi jen tak čtvrtinu, nejvíce času strávil u moderních malířů: Dali, Ernst, Lichtenstein, Warhol, fascinoval ho Mark Rothko a jeho "vínové plochy", opravdu velikej nášup.... v restauraci galerie si dal zeleninový salát a dostal ho takovou horu, že to ani nesnědl, následovalo několik filmů od Wrnera Herzoga: The Enigma Of Kaspar Hauser, Strzpek a nejnovější Fitzcarraldo, obrovské filmy.... Ve vetešnictví na Kings Road se mu podařilo prodat kvádru z tanečních, číšnický kalhoty, lakýrky a roztrhaný kecky za dvanáct liber, peněz už moc neměl, tak mu to hodně pomohlo, dostal se tudíž i do Laseria, kde se lekl voského Einsteina, který byl doopravdy jako živý.

Další ráno byl znovu na Portobello, zamiloval si to místo, tak tam chodil skoro každý den. Každou chvíli naskakovala Rudlovi husí kůže, nikoliv ze strachu, ale z překvapení a nadšení, vnímal a absorboval toho do sebe dost...

Viděl jsi ty vysrašené lidi?
Slyšel jsi dopadat bomby?
Přemýšlel jsi někdy, proč musíme
běžet do úkrytu, když pod čistým
modrým nebem se otevírá naděje
záračného nového světa ?

Pink Floyd - The Wall

- Nic takového v podstatě
- neviděl, ale barely s naftou
- na okraji Londýna mu napověděly,
- že tato "živá voda" hýbe světem
- a že každou chvíli to může
- kvůli ní bouchnout...propagandu
- neviděl, žádné vlajky a hesla,
- peníze tam také vším hýbou, ale
- nikoliv tak jako v Americe, jak
- mu kdosi vyprávěl. V obchodním
- domě Selfridges se o zákazníka

skutečně starají, sotva tam vejdeš, už tě nafintěná prodavačka voní
intim sprayem třeba značky Nirvana, před dalším obchodem nabízí černocho
trička a košile, začne přšet, rychle je schová, vystaví deštníky a
okamžitě jich několik prodá, přestane přšet a vyndá zase něco jiného...

Rudla mnohokrát prošel Oxford Street, což je významem jako v Praze
Václavák. Je tak jako na každé londýnské uliči veliký "traffic", auta
se míhají červené double deckery-dvouposchodové autobusy, v kterých
jako všude se běžně kouří, černé taxíky, cyklisti, měl pocit, že
každou chvíli dojde k autonehodě, ale řidiči se velice dobře v tomto
zmatku orientují. Mnohokrát si vzpoměl na úryvek z třicátých let,
který si v Praze přečetl.

K A R E L Č A P E K :
LONDÝNSKÝ T R A F F I C

Jakživ se nesmírím s tím, čemu se tady říká "traffic", totiž s
frekvencí na ulicích. Vzpomínám s hrůzou na den, kdy mne poprvé dovezli
do Londýna. Nejdřív mne vezli vlakem, pak běželi nějakými nesmírnými
zasklenými halami a strčili mne do mřížové klece, jež vypadá jak
dobyččí váha, to je lift a jelo to dolů, ošklivou pancérovou studní,
načež mne vytáhli a prchali křivolakými podzemními chodbami, bylo
to jako hrozný sen. Pak tam byl takový tunel nebo kanál s koleje
a tam přiletěl bručící vlak, hodili mne do něho a vlak letěl dál
a bylo tam těžké a plesnivé dusno, patrně z blízkosti pekla, načež
mne znovu vyndali a běželi novými katakombami až k pohyblivým scho-
dům, jež rachotí jako mlýn a ženou se do výše i s lidmi, říkám vám
je to jako horečka. Pak ještě několik chodeb a schodišť a přes
můj odpor mne vyvedli na ulici, kde mi kleslo srdce. Bez konce
a přerušeni se sune čtyřnásobný pás vehiklů, busy, supající masto-
donti, řítící se ve stádech s hejny lidiček na zádech, předoucí
auta, náklady, parní mašiny, cyklisti, busy, letící jako smečka
aut, běžící lidé, traktory, ambulance, lidé šplhající jako veverky na

střechy busů, nové stáno motorových slonů, tak a teď to všechno stojí, mručící a dručící příval a nemůže to dál, ale ani já nemohu dál vzpomínat na hrázu, kterou tehdy ve mně vzbudila představa, že musím přeběhnout na druhou stranu ulice. Podařilo se mi to s jistým úspěchem a od té doby jsem bezpočtukrát překřížoval londýnské ulice, ale jakživ se s nimi nesmírím.

Tehdy jsem se vracel z Londýna zdrcen, zoufalý, zhroucen na duchu i těle, poprvé v životě jsem pocítil slepý a zuřivý odpor k moderní civilizaci. Zdálo se mi, že je něco barbarského a katastrofálního v tom strašném nakupení lidí. Bylo mi úzko a bezmezně se mi zastesklo po Praze, jako když se malé dítě ztratí v lese. Ano, beze všeho se přiznám, že jsem se bál, bál jsem se že se ztratím, že mne přejede autobus, že se mi něco stane, že jsem ztracen, že lidský život nemá cenu, že člověk je zvětšená bakterie, hemžící se po milionech na nějakém plesnivém bramboru, že je to snad jen ošklivý sen, že lidstvo vyhyne nějakou hroznou katastrofou, že člověk je bezmocný, že se dám pro nic za nic do pláče a že se mi všichni budou smát. A někdy se to všechno zastaví třeba na půl hodiny: prostě proto, že toho je příliš mnoho. Někde na Charing Cross se udělá uzel a než to rozmotají, nastaví se vozidla od Banky až někam po Brompton a vy zatím můžete ve svém vehiklu přemýšlet, jak to bude vypadat za dvacet let. Protože taková zácpa nastane patrně tůze často. Není dosud rozhodnuto, bude-li se chodit po střechách nebo pod zemí, jenom je to jisto, že na zemi to už nejde, což je pozoruhodná vymoženost moderní civilizace.

Potud Čapek. V lecčems mu dával Rudla za pravdu, někdy ne, protože kdyby žil Karel dnes, mluvil by také jinak. Traffic je skutečně mocný, ale i v tom zmatku se zasmějete, když třeba chcete vyskočit za jízdy z autobusu. Není to žádný problém, průvodčí vám udělá ještě místo a pouze dodá: Be Carefull. Jízdné se platí podle vzdálenosti, zrovna tak jako v podzemní dráze, která je skutečným labyrintem: 12 tras a zhruba 300 stanic!!! Ale Rudlase nejlépe podle ní orientoval. Připadala mu dost špinavá, tam i na ulici hází lidi odpadky na zem a ráno je zase čisto. Přestože měl kupenou legitimaci na autobus za 8 liber na týden, což byl skvělý tah, jinak by projezdil všechny peníze, ke konci pobytu několikrát jel podzemkou, aby stihnul co se dá, doma bude na rozjímání času dost...to také byla ta nejtěžší věc - v určité době se e náležitě uklidnit.

Klid ztratil, když vešel do Fowleyova knihkupectví, což je dvoupatrový dům, kde jsou všechny možné i nemožné knihy k mání, měl na to ale jen půl hodiny, takže knihu Gigerových obrazů Necromicon nenašel, stejně už na ní neměl peníze, protože běžel poslední den pobytu a on třímal v kapse usmolenou pětilibrovku. Když vycházel z knihkupectví, viděl neobvyklou věc pro tuto zemi, jak si Bobík zapisoval milenecký pár. Nevěděl proč. V jednom z obchodů z deskama se k němu nahnul mladík s otázkou What about grass, pokrčil rameny a pak se otočil a mladenec už byl pryč. Spěchal do kina Roxie na Wardour Street v Soho, kde už na něj netrpělivě čekal cenda. Minul známý klub Marquee, kde ten večer hrál Gary Moore se skupinou v níž kraje exPurple Ian Paice. To-lik vlasáčů pohromadě ještě neviděl, většinou v kožených bundách a pak že vlasy už nejdou k modě, ale nosí, je převážně obecenstvo heavy metal skupin, a tam mu moc inteligentní nepřipadalo. Vlezli do kina na film Punk In London což nebylo nic moc a pak je vyhnali i když si mysleli, že druhý film je taky v ceně. Měli deset minut na telefonát, ale nemohli sehnat sympatickou červenou telefonní budku, zato všude kolem v Soho Hard Core Porno Cinema se vstupným pětkrát levnějším než normální filmy. Zahlédli také dva čechy jak jeden říká druhému: "Hele jdi se zeptat kolik ty holky stojej a co uměj!" Rudla obrátil oči v sloup a v zápětí se ho krásná černoška ptá, jestli chce dívku a pak ještě jestli chce make love a on na to, že shání telefon a né dívku a ta ještě naléhá: Ten pounds-half hour. Pak odchází. Zatelefonojí. Nic nevyřídí a s jazykem na vestě dobíhají do kina Roxie na 2. film a to Stepní vlk s Dominique Sandovou a Maxx von Sydowem v hlavních rolích. Na Rudlu i na Cendu padá únava, chvílemi usínají, mají toho

už dost, přesto je film vynikající...magické divadlo je u konce nejen ve filmu, ale i londýnské, zítra odjíždí domů...nepotkávají mladého Mozarta ani Pabla s kokainem, spíš ho na Rudlovi loudí nějaký mládenci vycházející z kina, přání, je zima, drkotají zubama, je jedenáct hodin večer, zbývá jim ještě osm, O S M velkých hodin v Londýně, kupují chips bez ryby, aby se trochu zahřáli, hezká angličanka zastavuje Čendu a bere mu několik brambůrků z papírového kornoutu, něco nesrozumitelného říká a směje se, Čenda dodává, že se jí asi líbil, v půlnoci symbolicky dvakrát přecházejí jako Beatles na stejném místě Abbey Road, Rudlova chřipka a rýma vykonává také své, unavení po desetakilometrové chůzi domů usínají naposledy tam, kam si Rudla přál ject D V A N A C T let. Ráno ještě pár jogurtů banánových, ananasových a malinových na paměť a avokádo, které je opravdu divné a odjezd domů.

Rudlovi se mohl vyplnit životní sen - vidět Hawkwind, ale hráli moc mil daleko na festivalu kam stál lístek deset liber, ale nakonec ho to ani moc nemrzí, protože nejde bejt jednou zadnicí na dvou místech. Teď už je zase doma za pecí a srovnává vše v hlavě...to co hledá, musí najít hlavně v sobě, to je to nejdůležitější, přesto však žít v Česku je opravdu těžká karma, ale ti kdo odešli si jí nikterak nevymazali...

Českej Rudla sedí zase doma a hledá kliku k železné oponě.

všechny koláže v tomto magazínu
by BABA z připraveného souboru
" LET S BABALONEM "

METODICKÉ ŠILENSTVÍ:

FITZCARRALDO

Groteskní opera z džungle od Wenera Herzoga

Zpracování tohoto filmu není o mnoho méně diskutabilní jako samotný příběh. Za extrémních podmínek přichází konečně film do kin, poté kdy i natáčecí práce byly provázeny spoustou nechutností a řadou pohrom. Reportér časopisu Music Exxpress Eric Oluf Jauch referuje o groteskním, zrovna tak jako snovém filmu a hovoří s režisérem Wenerem Herzogem.

Skutečnost tohoto světa je pro Brian Sweeney Fitzgeralda, nazývaného Fitzcarraldo, titulního hrdinu nového Herzogova filmu, pouze špatná karikatura, která se odehrává na operním podiu. Po filmech Herz Aus Glas a Nosferatu (hudbu k nim mu dělala výborná německá skupina Popol Vuh), Aguirre (o hledání zlatého eldoráda španělským dobyvatelem Aguirrem), po odysseách Kaspera Hausera a po filmu Stroszek (po jehož shlédnutí doma na videu se oběsil zpěvák skupiny Joy Division Ian Curtis) zvolil nejvýznamější německý režisér od dob Friedrich Wilhelm Murnaua (dle filmové historičky Lotte Eisnerové) zpracovat svojí kypící fantazii v pralesní baladě FITZCARRALDO.

Fitzcarraldo má, jako mnoho Herzogových hrdinů předtím fixní ideu "přenášet hory". Chce přenést do peruánské džungle velkého italského pěvce Enrico Carusa. Chce vystavět železnici napříč pralesem, nebo při nejmenším vybudovat transportní cestu pro odvoz vytěženého kaučuku. I kdyby se kvůli tomu měly přenášet lodě přes

kopce. A tak jízda tohoto zonkou. Necháchny civiliza-lenky na tzv. probíjí se telskou a živo-krajinou. Opu-plave po tropi-strašlivý konec civilizace udě-Avšak věřící dál po proudu. uklidňuje Ca-bizarní scéně sebou vzal do duje veliký čin

FITZCARRALDO (KLAUS KINSKI)
POUSTÍ INDIÁNŮM ZE SVEHO
AMAZONSKÉHO PARNIKU
CARUSOVY ZPĚVY.....

fantazie. Fitzcarraldo a stovky domorodců táhnou loď "Molly Adria" skrz džungli, opět doprovázeni zpěvem Carusa. Přes již zmíněný kopec, až po sousední řeku.

Člověk si musí představit, jak se tento příběh odehrál a jak byl natočen. Loď je tažena bez filmových triků přes horu, vše je snímáno ručními kamerami a ...Kinski na palubě. U filmaře Herzoga je oblíbený jeho způsob práce a zanícenost pro věc a jeho gigantomanie a drsnost. Nový film je možno označit za plný fantazie, groteskně bláznivý, snový a v operním smyslu nepopsatelně krásný.

Také nyní našel Werner Herzog postavy, obrazy a situace, které do této chvíle žádný filmový divák neviděl. Například hudební těleso Orchestra Sinfonica del Repertoire z Limy pod vedením Maestra Manu-ela Cuadros Bare a čtyři solové zpěváky z povodí Amazonky.

začíná bláznivá muže napříč Ama-vaje za sebou vše-ce a všechny myš-lidské možnosti, Fitzcarraldo nepřá-tu nebezpečnou štěný deštník, který cké řece ukazuje posledního pokusu lat průlom do pralesa. Fitzcarraldo pluje Iritované Indiány rusovým zpěvem v s gramofonem, který pralesa. Pak násle-kingmatografické

Nebo Klaus Kinski, hvězda hvězd z Herzogových filmů na zvonici v Iquites, který s výrazem divocha zvěstuje operu do peruánské džungle. Nebo tráte, který se uprostřed praštné železnice rozpálených se namáhají, gantický strom, sampanské, kroz zlato, prasata operní hudbu, nebezpečná amazonského

Herzog nehistorické osvětlení sti. Naopak, je velická opera o pralese.....

REŽISÉR WERNER HERZOG ŘÍDÍ "STĚHOVÁNÍ" LODI PŘES KOPEC.

Bláznivý hlídač stará šest let lesa o kus opu- Nebo dvanáct Indiánů, kteří aby porazili gi- ...Koně pijí kodyli polykají mají smysl pro A především oprava, jízda a transport parníku přes kopec.

měl zájem o nějaké zpracování a amazonské skutečno- říká: "Můj film

WERNER HERZOG: "INTERVIEW"

"NENÁVIDÍM DOBRODRUHY"

"KAM ČLOVĚK VSTOUPÍ - NARAZÍ NA BLBCE"

Pane Herzog, o vašem filmu "Fitzcarraldo" kolovaly v posledních třech letech protichůdné zprávy. Sám jste nepřitelem tisku, velice mlčenlivý. Jste stejného názoru jako váš kolega Syberberg, že masmédiá jsou vám nepřátelsky nakloněny?

"Nepřátelství je méně než nezájem. To přemění z toho, že masová média zajímá v první řadě příběh a potom teprve pravda. Např. kolovaly zprávy, že Claudia Cardinalová byla těžce zraněna při automobilové nehodě. Byl to výmysl, ale to nikoho nezajímalo, hlavně, že redakce měly o čem psát a jestli to byla pravda, o to se nikdo nezajímalo."

Může to člověk takto všeobecně formulovat?

"Novinářům nic nevyčítám, vidím je takoví jací jsou. Každý přece ví, jak to v tisku chodí. Ještě horší je situace například ve fotbale: fotbalisté hrají jenom jednou týdně, ale celý týden zpravodajové musí vymýšlet fantasie, aby bylo o čem psát a teprve sedmý den, kdy se poprvé kopne do míče je doopravdy o čem psát."

Tak nějak vidíte i zprávy o "Fitzcarraldovi"?

"Vedlo to tak daleko, že jsem skutečně měl problémy s policií. Byl jsem francouzským tiskem nařčen pokusem o vraždu. Vzpomínám si na reportáž ze Sternu. Byl vyslán reportér a fotograf. Fotograf nafotil stovky fotek, také Indiány. Nic nebylo zveřejněno, pouze fotky nahých Indiánů, divochů se šípy a foukačkami, kteří poprvé u misionáře viděli náramkové hodinky. To je původ. Tito Indiáni už byli všichni obeznáměni s kulturou a žijí na Amazonce, která funguje jako dálnice a už po několik století je plně frekventovaná. Všichni nosí kalhoty, košile a dokonce i košile s Johnem Travoltou a brýle proti slunci. Ve zprávách vám bylo podáváno, že jsem vstoupil do kraje, který se vůbec nesetkal s jakoukoliv kulturou. A naopak, že sám jsem tam kulturu šířil."

Ř í k á s e , že jste měl s Indiány problémy?

"Objevíli se tam lidé - Němci, kteří se pokoušeli překazit mojí práci. Ukazovali Indiánům velké fotky na kterých byly kupy koster a vyvolávali nepokoj tím, že jim říkali, že moje kamera jim vysaje tuk z těla."

Odkud pochází tato nepochopitelná nenávist?

"Tato nenávist už tam byla. Nešlo vůbec o mě a o můj film. Jde o politické hnutí, které začalo jako malé - skupina osmi nebo deseti lidí založila Radu Amehuacas. O mém filmu se tehdy dost psalo a díky těmto výmyslům byl sledován určitý důvod. Bylo mi předhazováno, že chci natočit film o kaučukovém baronovi, o vykořisťovateli. Ale kaučuk v mém filmu nehraje vůbec žádnou roli. Je to stylizovaný operní kus. Tak je to vždycky: kam člověk vstoupí - narazí na blbce."

Říkal jste, že v různých časopisech se psalo o tom, že vy sám budete hrát Fitzcarralda, že vy sám jste Fitzcarraldo. Nepřipadá vám myšlenka přenášení amazonského parníku přes kopec zrovna tak bláznivá, jako bláznovství skutečného Fitzcarralda?

"Nejdříve bych chtěl říci něco k vašemu citátu: Nebuďte tak naivní a nevěřte tomu, co se píše v novinách. Píšete přece sám do novin; tak přece musíte vědět jak se tyto věci dělají. Přesto je na tom něco správného, pravdivého. Sny a problémy mého vymyšleného Fitzcarralda jsou často shodné s mojí realitou. Např. když náš hlavní představitel Jason Robards těžce onemocněl poté, co už měl půlku filmu natočenou. Přišla otázka, kdo by měl tuto roli rychle převzít. A tenkrát jsem řekl tajně svým přátelům: když nikoho nenajdeme, tak budu Fitzcarralda klidně hrát sám. Bylo mi to tak blízké, že mně bylo jedno, jestli jsem herec nebo ne. Nikdy jsem ale nebyl směšný a nedůstojný."

J a k bláznivý musí být člověk, aby ve filmu tahal loď přes kopec? Toby přece v Hollywoodu dělali úplně jinak.

"Náš film by nenatočili v Hollywoodu NIKDY z 25 milionů dolarů. To, že tento film pochází z vlastní námahy, na to jsem velmi hrdý."

Byly pro vás natáčecké práce dobrodružstvím?

"To nemá s dobrodružstvím nic společného. Týká se toho pouze fantazie. Nenávidím dobrodružy, náš film byla detailní práce. Práce a nic jiného."

Jak to, že jste si byl tak jistý, že se vám podaří dostat tu loď přes kopec?

"Čistě teoreticky lze s baterií z kapesní svítilny dostat tisícitunovou loď přes kopec. Musíme k tomu ovšem mít vlak z lahví s desetitisícem překladů a člověk musí tahat deset kilometrů za lano, aby se loď hnula o 2 cm. Takže potřebujete asi tak 45 let k tomu, aby se loď hnula o jeden kilometr."

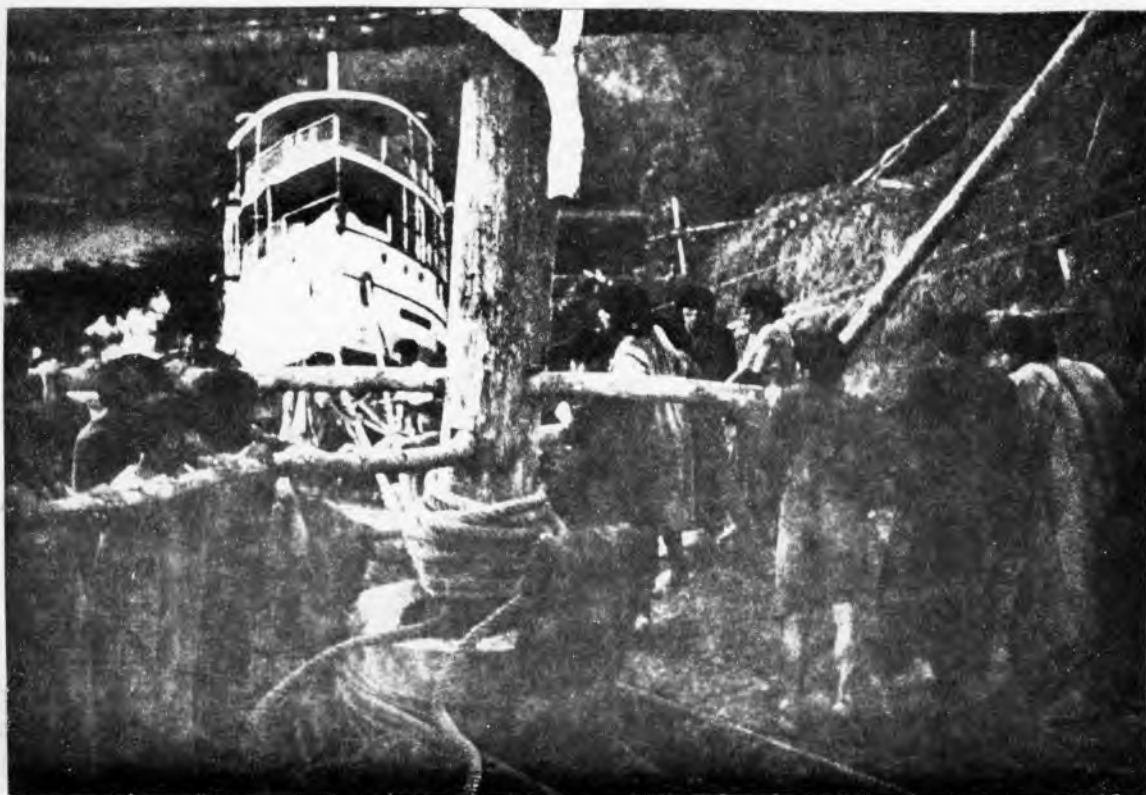
To jste si vypočítal?

"To je taková fantazie. Neberte to vážně. Ty výpočty asi nejsou správné."

H e r z o g pokračuje: "Problématická byla práce, když náš specialista, který měl za úkol dostat loď přes kopec řekl, že stoupání je příliš vysoké, že to nepůjde. Chtěl, aby jsme se ještě víc zakopali, ale to už by se rovnalo kopání kanálu v Panamě. Ale tím pádem bych ztratil i ústřední epizodu mého filmu. Proto jsme toho muže propustili a já řekl, že беру na svá bedra dostání lodě bez techniků p řes kopec."

B ě h e m natáčení se vystřídala spousta adeptů na hlavní roli. Kterou roli měl hrát Mick Jagger?

"Postavu, která se objeví u Fitzcarralda a recituje Shakespeareovy monology. Ale Mick byl tak senzační, že jsem řekl: Nemá proti sobě partnera. Proti jeho výkonu by vše vypadalo podprůměrně. Tak jsme celou tuto roli vyškrtli."

HOLLYWOOD BY TO JISTĚ BYL UDĚLAL JINAK, ALE U HERZOGA SE TRIKY NEDĚLALY. JEHO INDIÁNŠTÍ KOMPARSISTÉ TAHLI LOĎ BEZ SÍŤE A DVOJITĚ PODLAHY PŘES KOPEC.

Měl jste při tomto nerealizovaném problému s Jaggerovou rolí před očima například film "APOCALYPSE NOW"?

"Ne. Coppola se zmiňoval o mém filmu, i když to nehraje žádnou roli, že Apocalypse Now bylo natočeno před několika lety, ale Coppola taky řekl, že něco okoukal z mého filmu "Aguirre" a zcela otevřeně o tom hovořil. Myslím, že je to docela dobrý vývoj, když se ti nejlepší lidé z Hollywoodu učí od nás.

A naopak, myslím si, že je pěkný skandál jako například u Apocalypse Now, házet peníze z okna. Za to, co stála jedna vteřina v Apocalypse, bych já udělal celý hraný film."

P ř e d s t a v t e s i, že byste měl bezhraniční finanční možnosti - jak by vypadal váš film snů?

"Vypadal by asi tak jako Fitzcarraldo. Mám pocit, že něco tak hezkého se mi už dlouho nepodařilo."

s Wernerem Herzogem rozmlouval Eric Oluf Jauch

SKŘÍTKOVÉ NIKDY NEUMŘOU!

POZOR POZOR
 DALŠÍ ZPRAVODAJSTVÍ Z PIALETY
 GONGO
 POZOR POZOR

NOVÉ I 982

POTTED PINES NEVER DIE!

BUT THEY SURE LIKE A GOOD NIGHTS SLEEP...

teapot fly ers & planit gong spotters

REJOICE!

An end to the year long yawn
 DOWN IN THE SPANISH ISLES
 SOMETHING STIRS
 COULD IT BE A SPOON?

You may well ask...

wot's for breakfast?

BERTIE CAMEMBERT SAYS

TOUGH CHEESE

for them rusty ole cynics & php bashers

but for everyone else

Tato reklama je sice stará již šest let, ale o její pravdivosti se můžete přesvědčit na několika dalších stranách tohoto magazínu. Tak: HURÁ na to!

D A E V I D A L L E N 1 9 8 2 .

DIVIDED ALIEN PLAYBACK 80 album

text

tento cizinec přišel z mnoha
planet, ale na této planetě,
které říkáme Země, se cizinec
r o z d ě l u j e

my všichni zde na zemi jsme
stvořili tuto planetu našimi
vlastními mozky a držíme jí
pohromadě jenom proto, že
ještě toužíme vyzkoušet si
všechny její protichůdné
e x t r é m y .

A Ž

s tím zkoncujeme, tak se řekne,
že planeta Země se stala Sluncem
se svým vlastním slunečním systémem.

dokud zde ještě existuje hlavní
okolnost všeho, co naplňuje naše
životy: neměli bychom zapomenout,
proč zde skutečně jsme.

(jak je to s gong)

Letos v květnu

tomu bylo pět let, co utichlo bubláni létajících čajových konviček a žvatlání skřítků s vrtulkou mezinárodní hippy skupiny GONG.. Co se se všemi, co tenkrát v pařížském Hippodromu vystoupili Stalo? Kam se všichni poděli? Skupina bubeníka Pierre Moerlen s GONG se zcedovala jazzrockovým meditacím, aby skončila tam, kde všichni mahavišnáci a kordáči - v propadlišti svých vlastních solistických exhibic. Poněkud lepší osud postihl basistu Mike Howletta, Ten, jak se říká "ještě to chytil", neujel mu vlak se současnou

DAEVID ALLEN
with PLANET GONG
(aka HERE & NOW)

OPIUM FOR THE PEOPLE

hudbou. I když už moc nenraje, občas se se svojí basou někde mihne. Hlavní náplní jeho práce je produkce mladých skupin a těch je víc než dost. Jmenujme namátkou Orchestral Manoeuvres, Martha + The Muffins, A Flock Of Seagulls, Punishment Of Luxury, OriginalNE Mirrors, atd. Tim Blake vydal před několika lety svojí druhou solovou desku na motivy díla Williama Blakea - Nový Jerusalema a pak nastoupil i když krátkou, tak úspěšnou kariéru u jestřábů spacerockového nebe, u Hawkwind, od kterých odešel, stejně jako Ginger Baker uprostřed anglického turné a vrátil se s jeho lady do své rodné Francie, kde vydal jakýsi projekt LPčka na pásku pro firmu Egg a od té doby o něm není zpráv. Snad mu jeho výbušný umělecký temperament nebude škodit v další tvorbě. Kytarový mág Steve Hillage (o kterém je rozsáhlejší článek na jiném místě v BAF magazínu) se věnuje jako Howlett producentské práci. Z naprostého syntezátorového analfabeta, který si říká Nash The Slash udělal muziku jakž takž k poslouchání a ze Simple Minds vyprodukoval takřka přes noc hvězdy. A nyní prožívá Hillageova hudba po tříleté přestávce renesanci na desce For The Next, vycházející v říjnu 82. Didier Malherbe alias Pipa Bal De Glass nebo Bloomdido Bad De Grass natočil Album Bloom, které je dost v jazzrockovém duchu s gongovskými srandičkami, ale jeho hlavní působiště je skupina MOTHER GONG, kde kromě vedoucí mámy Gilli Smyth je nejvýraznější postavou. Rozchod Gilli Smyth a Daevida Allena hodně poznamenal i uměleckou úroveň skupiny, takže po první skvělé desce Mother, přišla trochu horší alba a to pohádky Fairy Tales kde se objevuje "nový Allen" Harry Williamson, který sice zpívá jako Allen, ale zdaleka už nemá takové nápady a ani moc dobře negliganduje na kytaru. Na Fairy Tales se ze známých osob vyskytne ještě hawkwindovský písteček Nik Turner a Marianna Oberasher na harfu, jinak jsou zde sami noví muzikanti. Nové album, již třetí v pořadí skupiny Mother Gong se zove Robot Woman a vychází už i na nové firmě Butt Records, která patří bývalému bubeníkovi ze skup. Van Der Graaf Generator - Guy Evansovi, který na desce i bubnuje. A na to jaké je zde hvězdné obsazení musím říci, že hudba mne trochu zklamala. Ale nejde to být pořád HIGH, jsou i doby kdy je člověk Low. Na albu účinkují: Gilli+Harry, Didier Malherbe,

v jedné skladbě i Steve Broughton, Hillage, Howlett a Turner. Jště několik neznámých hudebníků a samozřejmě děti členů skupiny. Album je vlastně příběhem dosti feministicky založeným, kde muž má ženu-robotu, od které vyžaduje komfortní život v domácnosti, ale žena-robot se mu porouhá a začne dělat nesmysly: dá mu špagety do boty, ohřeje mu pomeranče s hořčicí a tak musí manžel zavolat opraváře a ten mu manželku spravi. Beta je tedy opravena, dostane nový program a deska na druhé straně nabývá na dramatictosti, když blues Billiho Bunkera nám oznamuje, že on je amík a zabíjení těch na druhé straně (čili nás) je jeho hra, objevuje se vojenské procesí a hned po něm Celník se vším všudy, prohlašuje o sobě, že je zvíře a velice rád znásilňuje ženy, které nazývá stupidními (opět trochu gilliovské emancipace), následuje Rudy poplach, abysme se nakonec dozvěděli, že nejbezpečnější je to v Austrálii. Celá deska je spíše muzikálem či divadelní hrou. O Daeviovi Allenovi ani zmínka (pouze Thanks za studio). A tak jsme se dostali k nejdůležitější postavě GONGologie. Daevio po své omluvě "nové vlně" v podobě elpička NEW YORK GONG vydal v letošním roce svojí "hrací skřínku" DIVIDED ALIEN PLAYBOX80, nahranou též v N.Y. a samozřejmě nezklamal. Nutno slyšet jeho glissandovou kytaru, jak se vznáší nad tvrdě tepající rytmičkou, kterou sestříhal a zesmyčkoval z N.Y. GONGU. Druhá strana-úplně nový materiál. I když je album vydané v roce 82, hudba je stará již 2 roky, kdy Daevio uspořádal sérii 28 představení umění a poezie v USA a Kanadě, v témže roce natočil Eugen Timoraos PLAYBOX VIDEO a v říjnu 81 se konala v Melbourne výstava soch od Davida Tolleye, které byly udělány pro Allenovy představení.

Avšak Allen toho má prý již dost a chce se odstěhovat zpět do Austrálie. Nevím, nevím... faktem je, že na rozdíl od G. Smyth zůstává věrný Charly Rec. a tato firma mu ochotně vydala v reedici dvě malá elpička, jedno se skladbami z NYGong a druhé s "kuřáckou tematikou": Opium For The People, viz obrázky s dusícím se pánem, ruským kosmonautem. Ufíčky, šrouby, atd. a pěknou plackou na Allenově krku: ARE YOU STONED OR STUPID ?

Na závěr nutno dodat, že mnoho lidí u nás v Česku by byla ráda, kdyby už to všechno Gongácké šílenství pominulo, chtějí jen rytmus a energii a... ale musím je všechny zarmoutit, protože

SKŘÍTKOVÉ NIKDY

NEUMŘOU!!!!

a. baba

SIDE ONE: OPIUM FOR THE PEOPLE
(G. Smyth)
SIDE TWO: STONE INNOCENT FRANKENSTEIN
(D. Allen)

DAVID ALLEN - vocal, guitar
GAVIN DA BLITZ - synth
PROF. SHARPSTRINGS - lead guitar
KEITH MISSILE BASS - bass
KIF KIF LE BATTEUR - drums
SUZE DA BLOOZE & ANNI WOMBAT - vocals

©1978 Charly Holdings Inc.

Austrálie

Pojďme všichni žít do Austrálie
Austrálie je hezké bezpečné místo
není tam žádný strach z parancie
je to místo, kam bys měl přivést
svou rodinu
nech je přemýšlet...
uděláš nejlíp, když tam odjedeš
nech je přemýšlet...
doufám, že tam uvidíš světlo
nech je přemýšlet...

V Austrálii nejsou žádné neutronové
bomby a základny
když je svět v napětí, ty nemusíš zmatkovat
v Austrálii rakety moc neznamenají
nebojíš se jen když jseš zkouřenej
zkouřenej ráno... v zapomění na první nebezpečí
zkouřenej večer...

V Austrálii je to jak za starejch časů
v Austrálii je jasný nebe
v Austrálii dostaneš energii svobody
ale v Americe za to chtějí platit
doufám, že to tak uděláš
stál jsem uprostřed noci
a přemýšlel jsem
jestli to máme udělat, chlapečku

Když jsi se obával chyby Sv. Ondřeje
otoč to do Austrálie, ani trochu to nebolí
příboj smyje minulost
ujížděj na člunu a naper to tam
aspoň já to tak cítím
naper to tam.

M O T H E R G O N G

BILLI BUNKER'S BLUES

Well, hi all you little people down there, I guess you'd like to know a little bit more about the man who's going to be pressing your button for you. Well, that's me, and this is my song.

*Billi Bunker is my name
Killing commies is my game.
Glad I heard what my old man said,
You'd be better dead, better dead, than red . . .
Shoot them all, in the head.*

*Playing chess to pass the time,
General Sam took a rook of mine,
Think I'll stay a red alert —
That's a decision you can't reverse.*

*Billi Bunker is my name
Killing commies is my game
Glad I heard what my old man said,
The only good commie is one that's dead.
Shoot them all, in the head.*

*Some people think it is quite strange
To be at home on a missile range.
Wife, I never question why,
Let me out, I want to fly.*

*Billi Bunker is my name,
Killing commies is my game.
Glad I heard what my old man said,
The only good commie is one that's dead.
Shoot them all, in the head.*

Well, ya all, have a nice day down there on this little planet — enjoy it while it's still here.

MILITARY PROCESSION

Beta

What's all this — it seems to be a military procession — they think it is fantastic, nuclear missiles and tanks and guns and . . . I'd better ask them some questions. Hello, do you want your kids to grow up? Do you think they're going to drop the bomb? Do you want to drop the bomb?

Customs Man

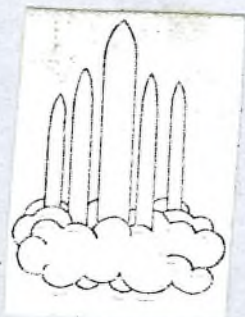
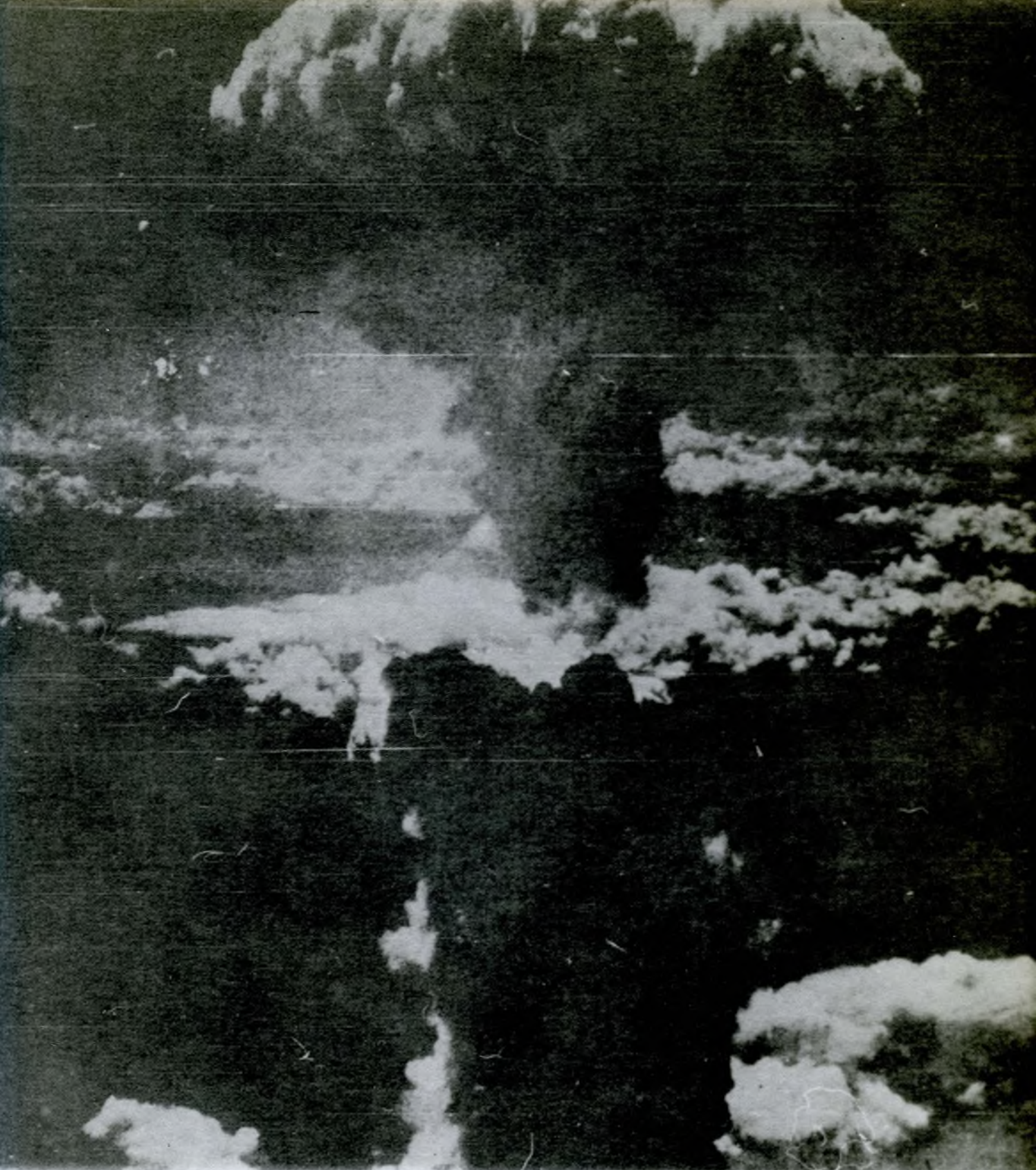
Ha! Ha! Ha! Got one . . . my first little commie agitator. Shut up, Shut up, Shut up, or I'll take you back to the factory. Reprogramming for you, my dear, nothing so nice as a padded cell. We're going to have a bit of reprogramming — now stand here — do as I say, and shut up

Beta

All this programming again. I can't accept their stupid customs. He just wants me to be a robot again, that horrible customs man. Their customs are all for power, and violence. I won't accept them, I won't. Horrible customs man.

You robots are all the same.

"Mějte se hezky tady na této malé planetě
a radujte se dokud tady ještě jste....."

Billy Bunker's Blues - MOTHER GONG
M HER GON
HER CO
E G
G

LONDON '78

JAK HO VIDĚL CHARLIE P.

Podle masových sdělovacích prostředků byl rok 1978 rokem POWER POPU. PUNK IS DEAD hlásají, ale hned jak jsem vystoupil na Victoria Station, potkám v podzemní dráze, nebo taky v trubce (Tube) dva kluky

s barevnými vlasy a náušnicemi a o ulici dál čtu na baráku nápisy PUNK RULE O.K. a CLASH IS GREAT. Mimo jiné jsem též spatřil na jiné zdi úplně někde jinde i nápisy LEGALIZE IT a taky jméno tohoto plátku, - jenomže v jiném jazyku: OPIUM FOR THE PEOPLE. Konec punku a zároveň nápisy propagující punk. Jak to všechno vlastně je ?

Hned mě to teda táhlo na King's Road, protože tam to všechno začalo, tam měl MacLaren svůj Sex Shop. Ale teď tam byl klid, žádný Sex Shop, ani žádná promenáda punks. Pouze ve dvou obchodech - BOY a SEDITIONARES, prodávali různé roztrhané svršky, trička se svastikami a krví, kalhoty se zipy a tak podobně. Tak tam byly punk prodavačky a pak ještě v jednom černošském bazaru, kam si punks chodili kupovat staré věci. A právě tam jsem prodal hrozně ošklivé brýle proti slunci, které jsem právě pro tento účel koupil v obchodním domě Kotva za pět korun. A ještě košili (českej model) ve které jsem tam přijel.

Když jsem si koupil hudební noviny Melody Maker, kde jsou programy vystoupení, mohl jsem si přečíst, že ve čtvrti Hammersmith je dobrý pub neboli hospoda, kde se neplatí žádné vstupné. Byl jsem tam celkem třikrát a viděl tři skupiny, z nichž se mi nejvíce líbili SKIDS. Když jsme tam přišli, bylo ještě prázdné, jen parta kluků si četla u stolu texty. Měli tam sebou ještě holku s krásně zelenými vlasy. Když se sál zaplnil, tak se tato partička zvedla a šla hrát. Hráli tvrdou rozervanou muziku. Zpěvák v kožených kalhotách, motýlku a fraku byl skvělý. Hospoda se jmenovala RED COW, publikum punks, rockoví

příznivci a různí lidé.

Při hledání přítele jsem se dostal do West Hamsptead, kde mi poradili podnik RAILWAY HOTEL PUTNEY. Ten večer tam vystupovaly skupiny RC, NOBODYZ a MENACE. Viděl jsem jen první skupinu. V hospodě byli samí "kids" z front na podporu, ostříhaní dohola, v kvádrech z 50.let a bagančatech. Když jsem si kupoval pivo,

tak přišli dva, že chtějí taky a též cigaretu. Neodmítl jsem, ale za chvíli, když chtěli opět, tak už jsem zase nechtěl já. A tak se chtěli dostat rukou do mého saka, načež jsem raději opustil lokál. Venku se mi ještě podařilo prodat lístek jednomu gangu v černých kombinézách s množstvím zipů a se žlutými vlasy.

Významným pubem je NASHVILLE ve čtvrti West Kensington, kde hrály skoro všechny skupiny Nové vlny. Zažil jsem tam běsnící REZILLOS (viz foto). Bylo to vystoupení punk nebo prostě moderní skupiny se vším všudy. Vyprodáno, ale pořadatel vybíral ještě po libře do kapsy. 22,00H.-akorát začínali. Hodina obrovské energie, drtivých decibelů, surové hudby, zuřivosti kapely i fanoušků. Kytarista občas plivnul na lidi. Před podiem bylo tělo na těle, takže nemohli ani tancovat POGO. Pár minut po začátku se z muzikantů i lidí lil pot. Poslední skladbu končí kytarista škrcen zpěvačkou na zemi. Pak ještě tři přídávky mezi nimi Twist And Shout a konec. U východu ještě možnost koupit "fanzine" časopis DIRT za 20pencí a pak už jen jít na zastávku autobusu a chladit si rozpálenou hlavu nočním vzduchem.

Přítele jsem potkal v sobotu na Portobello Road, protože všichni jako my tam v sobotu chodí. Je to asi největší tržiště na světě, kde se dá všechno koupit a prodat. Je to na začátku španělské čtvrti a je tam taky hodně Jamaičanů s vlasy v REGGAE stylu. A taky je tam vše levnější. Že tam mají opravdu vše svědčí to, že tam prodávají i odznak SCSP.

Salování o noceh

Za předpokladu, že povede a vyhraje spor o Buddhismus s těmi, kteří tam šijí, může putující mnich zůstat na noc v sesovém chrámu. Nevychraje-li, musí jít dál.

V jednom chrámu v severní části Japonska šili dva mnichů - bratři. Starší byl vzdělaný, mladší byl hloupý a měl jen jedno oko.

Jednu příležitost mnich a žádal o noceh, vyzýváje bratry k debatě o svrchovaném učení. Starší z bratrů, unaven celodenním studiem požádal mladšího, aby ho zastoupil. "Jdi a hádej debatu v mlčeni", vybídl jej.

Mladší bratr s cizincem se odebrali do svatyně, kde usedli u oltáře. Zmatečného přišel cizí mnich k staršímu z bratrů a řekl: "tvůj bratr je obdivuhodný chlapík. Porazil mě."

"Povídej mi o tom," žádal jej starší bratr.

"Tedy", začal cizinec, "nejprve jsem zvedl jeden prst představující Buddha, slovíčka osvíceného. On zvedl dva prsty, označující Buddha a jeho učení. Zvedl jsem tři prsty, představující Buddha, jeho učení a jeho následovníky šijící harmonický život. Na to mi vrazil pěst do tváře, nasnažuje, ševřičkami tři pocházejí z jediného uvědomění. Tak vyhrál a mě nezbyvá než jít o dům dále." S těmito slovy mnich odešel.

"Kde je ten chlapík?" otázal se mladší bratr voláje.

"Slyšel jsem, že jsi vyhrál," odpověděl starší.

"Nic jsem nevyhrál, hodlám se natlouct."

"Pověz o čem jste debatovali?"

"Když mě uviděl, zvedl jeden prst urážaje mě jedině oko. Protože byl cizincem, chtěl jsem zůstat srozumitelný a zvedl jsem dva prsty, abych mu blahopřál k jeho dvěma očím. Na to nezdořník zvedl tři prsty na znamení, že dohraný nemůže víc než tři oči. Chytl mě vztak a vrazil jsem mu jednu, ale on odešel a tak to skončilo!"

Měsíc nalse ukrátn

Mistr Zeru Ryokan šil velmi prostým životem v malé chýži na úpatí hory. Jednoho večera vstoupil do chýže sloděj a shlídel, že v ní není vůbec nic k ukradení.

Ryokan se vrátil domů a přistihl sloděje. "Možná, žeš víšil dalekou cestu, abys mě navštívil," řekl lupiči. "Nemůžeš se vrátit s prázdnýma rukama. Prosim, vezmi si mě šaty jako dar."

Muš se poděsil. Uchopil šaty a rychle zmizel.

Ryokan seděl nahý, pozor je měsíc. "Ubchý chlapík", pomyslel si, "kde bych mohl darovat ten krásný měsíc."

Blátnivá silnice

Tenzen a Kido jednou spolu putovali po silnici plné bláta. Ještě k tomu hustě přelo. Na křižovatce potkali hezkou dívku v hedvábném kimonu, která nověděla jak se dostat přes silnici.

"Požď seš děvče", řekl rychle Tenzen. Zvedl dívku na rukou a přenesl ji přes bláto. Kido nepronauvil ani slovo až do chvíle, kdy se tay dorazili k chrámu. Už se nedovešil ovládnout: "Ty mnich se nepřibližujes k ženám", řekl Tenzenovi, "zvláště ne k mladým a krásným. Je to nebezpečné. Proč jsi to učinil?"

"Já jsem to děvče zanechal na silnici", řekl Tenzen. "Ty je stále ještě mneš?"

Někdo se může projevovat jako blázen a přece jím není. Možná jen opatrně střelí svou soudrost. Ctrosti jsou pládem sobotizně
a nepedají s nobe jako děť a snh. škromost je základem všech ctrostí. Ať tě tví souasť odhalí dřive, než se jim sám ukáže
Vznešená srčce se nikdy netlačí do ředu. Jeho slova jsou jako drakokny - zřídka kdyvystavená a velké ceny.

Upřiměna studentovi je každý den šťastným dnem. Čas miji, ale on nikdy nezastává. Nepohna s ním slava ani hanba.
Vytýkej sobě, nikdy těm druhým. Nebověř o správném a nesprávném. Žij s přičinou a následky ponech velkým zákonu universe.
Proživej každý den v klidném rozjívání.

Z knihy ZEM FLESH, ZEM BONES (Penguin Books 1971 England)

VESELÉ GHETTO V OBLEŽENÍ

VRÁTA BRABENEC ZA ŽELEZNOU OPONOU

Vratislav Brabeneč, saxofonista nejznámější skupiny z Československa - Plastic People of Univers odjel během "Pražského horkého léta 82" se svou rodinou do Vídně, neboť byl přinucen k odjezdu do exilu zhoršujícími se nesnesitelnými podmínkami v Československu. Neopustil kapelu a ani svou zemi lehce. V roce 1976 spolu s dalšími undergroundovými hudebníky strávil osm měsíců ve vězení za účast v kapele, pro obvinění z "organizovaných výtržnictví". Od té doby byl pronásledován státním aparátem pro své názory na podstatu společnosti a také jako snad v jedné z mála zemí na světě PRONÁSLEDOVÁN PRO HUDBU.

Brabeneč budou znát ti, kdo slyšeli desky PP. Jeho do výšek se vznášející bledující, démonicky inspirovaná alba byla příčinou toho, že ho mnoho kritiků srovnávalo - příznivě - s Albertem Aylerem nebo Ornette Colemanem. Ačkoli byl charakteristicky skromný v účasti na PP, jeho příchod do kapely v roce 1973 znamenal hudební změnu, která zkonsolidovala zvuk PP a udělala kapelu právě nejdůležitější kapelou v československém undergroundu.

Po svém odjezdu udělal exkluzivní interview s časopisem Shades zastoupeným Paul Wilsonem pomocí korespondence a trvalo měsíc a půl. Přetiskujeme některé Brabenečovy odpovědi bez souhlasu autora, ale domníváme se, že o interview platí stejný "zákon", který je uveden na druhé LP desce PP a to: šíření je zakázáno bez autorských práv kromě zemí řízených Moskvou.

Shades: Jaká byla situace, když jsi opouštěl vlast?

Brabeneč: Doufám, že mi odpustíš, když mé odpovědi budou trochu obezřetné. Opustil jsem Československo teprve před měsícem a musím si neustále připomínat, že cokoli řeknu, může být použito proti mým přátelům doma. Nebudu tedy moci jít do tak velkých detailů, jak bych chtěl - nebo jak bys chtěl jít ty. Především můj odchod neznamená konec kapely, nebyl jsem tak důležitý. Situace není dobrá ani pro Plasty, ani pro jiné kapely v undergroundu. Zkoušení je skoro nemožné. Byli jsme však vždy o krok před policií a tak si pořád ještě myslím, že se dá něco udělat - že se musí něco dělat. Pokud jde skutečně o hraní před publikem, je to dokonce ještě těžší. V roce 1979 stát vyvlastnil statek, kde jsme hráli koncert na počest filosofa Ladislava Klímy. Minulý rok byl zapálen dům, patřící některým přátelům právě proto, že tito přátelé nás tam nechali hrát. Tak pokračují represe v různých formách, z nichž některé jsou dost vyčurané.

Shades: Co tě donutilo k rozhodnutí, že odejdeš?

Brabeneč: Loňské léto jsem byl mnohokrát vyslýchán a posléze mě týrali a říkali mi, že mám dvě možnosti výběru: emigrovat nebo jít do vězení. Říkali mi, že chci-li se stát mučedníkem, bude pro mě štěstím ho ze mě udělat. U dalšího výslechu mi bylo řečeno, abych byl opatrný na hranu stolu, protože bych si o ni klidně mohl vyrazit zuby a to že by mi zkomplikovalo hru na saxofon. Vnucují se mi představy... A potom se chodili do našeho bytu o půlnoci ptát, jaké bude mé rozhodnutí. Tak jsem si podal žádost o výjezd. Jistě jsem neopouštěl vlast, abych hledal lepší život. Velmi pochybuji, že mi západ může dát takovou zázračnou atmosféru, ve které se zkouší a hraje - ta nekonečná pitím inspirovaná setkání a koncerty.

Shades: Přišel jsi k PP z jiného hudebního prostředí než ostatní členové kapely. Jak se namixoval tvůj hudební styl a přístup do hudby, kterou Plastici hráli potom?

Brabeneč: Asi sedm let před tím, než jsem se přidal k Plastikům jsem

nehrál vůbec a jaksi jsem do toho spadl z podnětu Ivana Jirouse, jejich uměleckého manažera. Měl jsem rád, co Plastici dělali, ale měl jsem námitky k tomu jak např. hráli skladby ob Zappy a Beefhearta. Potom jsme začali dělat výlučně naši vlastní hudbu. Po celou dobu co jsem byl s nimi jsem měl absolutní hudební svobodu a to mi nejlépe vyhovovalo. Nemyslím, že bych měl přílišný vliv na kapelu či na individuality v ní. Každý v kapele má ostře vyhraněný pocit vlastního stylu.

Shades: Co hraješ, a apon na prvních dvou deskách, bývá popisováno jako forma jazz-rocku nebo "fusion". Souhlasíš?

Brabenec: Nikdy bych si skutečně netroufal klasifikovat styl kapely do jedné jediné hudební škatulky. Nechám na jiných, aby dělali tuhle chybu.

Shades: Jak piší Plastici svoji máziku?

Brabenec: Vždycky jsme dělali hudbu a texty, které jsme všichni cítili jako sobě přirozené. A to je, myslím si, důležité. Vždy to byla záležitost týmové práce, i když autorství hudby nebo lyriky bylo vždy jasné. Pašije jsme vytvářeli pomalu a bolestivě, a jejich první nahrávky byly šokující dokonce i pro nás. Mejla /Milan Hlavsa/, hráč na basovou kytaru - složil hudbu k mému libretu, i když jsem původně plánoval, že to udělám s Pavlem Zajíčkem /DG 307, nyní žijícím ve Švédsku/. text byl určen k předvedení v kostele, ale nikdy jsme ho v něm nehráli, i když jsem hootam přece jen na velikonoce četl. Měl jsem již nějakou zkušenost s formátem pašijových her, protože v roce 1968 jsem dělal podobnou hru se Smetáckovým Traditional Jazz Studiem v kostele Sv. Martina ve zdi v Praze, Klímův cyklus byl vytvořen skoro stejným způsobem, i když je to něco, co je očividně Pašijím vzdáleno. Mejla a já jsme se na to rozjeli během týden trvajících pití po pražských hospodách. Všude, kudy jsme šli, jsme vyhlášovali, že rok 1979 je Rokem Ladislava Klímy. I když tento člověk zemřel v roce 1928, underground ho považuje za jednoho ze "svých" autorů, a tak ještě další generace čte staří jeho knížky, jejichž kopie opisuje v ruce nebo na stroji, což jsou jediné způsoby, jak to dělat. Klíma byl zázračný a totálně původní filosof. Koncert loňského roku /březen 1981/ byl dán dohromady z úryvků mých básní napsaných za posledních čtrnáct let. Pochopíš sám, čemu je to podobné, až to uslyšíš. Tajně doufám, že to vyjde na desce, a že už to nebude příliš dlouho trvat.

Shades: Pišeš dobře. Je to úplně oddělená aktivita, nebo to pochází všechno z téhož zdroje inspirace?

Brabenec: Pišu poezii dvacet let. S výsledky však nejsem spokojen dosud. A neverím v inspiraci.

Shades: Kdo tvoří obecenstvo v Československu? A můžeš vůbec mluvit o tom, že máte obecenstvo, když vaše možnosti vystoupit jsou tak drasticky omezeny?

Brabenec: Vždycky nás mrzelo, že naše obecnstva byla tak ~~omez~~ malá a že jestliže jsme se vůbec někdy dostali k tomu, abychom někde hráli, byli v obecenstvu stále titíž lidé. Byli bychom skutečně chtěli dostat naši hudbu mezi širší publikum, ale to bylo nemožné. Poslední věcí, kterou jsme chtěli dělat, jsme se měli izolovat od publika nebo do jiných forem hudby, ale bylo pro nás důležitější nekolaborovat žádným způsobem s režimem, nekonformovat se s absurdními nároky státní oficiální kultury nebo s čímkoliv, čím tu zrádnost nazveš.

Shades: Dozvídám se nově, že Plastici měli dost legendární společenské postavení mezi mladšími hudebníky v Československu. Jaké jsou a čemu jsou podobné vztahy s mladší generací?

Brabeneč: Nádherné, nehledě k mnoha nedorozuměním. Pro některé z nich jsme téměř byli "establishmentová" /"zařazené" -p.př./ postavy, to znamená, pevně situované v undergroundu. Mnoho skutečně mladých lidí si myslí, že jsme byli dodře placeni za věci, které jsme dělali. Tento druh neinformovanosti mě hodně trápí, a zřejmě za tím jsou policajti. Někteří lidé jsou překvapeni, když zjišťují, že kapela pořád existuje. Buď si mysleli, že jsme ve vězení, nebo že jsme všichni odešli za "oponu" na západ. Potom tam byl fenomén, kterého jsme si začali všimnout nedávno: různé undergroundové události se začaly konat bez toho, že bychom o nich věděli. Nebylo nám vyřizováno pozvání, protože bychom přinesli policii s sebou jako vši a lidé by byli předvoláni k výslechům právě pro naši přítomnost. Zní to jako pěkná blbost, ale je to stav, v jakém věci jsou. Nicméně ty koncerty, ty události, jsou důležité. V každé době, kdy jsme vystoupili na scéně, radost nebyla pouze naše, ale sdíleli jsme ji s každým, nejen s přáteli, nejen s přáteli, kteří se zúčastnili, ale i s těmi, kteří se o tom dozvěděli z druhé ruky. Události podobné této pomáhají lidem snášet hrůzy každodenního života a dvojnásobně je to opravdové pro ty, kteří jsou ve vězení.

Shades: Do jaké míry vaši hudbu ovlivnily represe kolem vás?

Brabeneč: Myslím, že i když byly věci dokonce v nejhorším stádiu, byli jsme schopni dělat si z toho všeho srandu. To neznamená, že všechna ta sračka, kterou na nás režim házel, by nás jakýmkoli způsobem nedráždila. Pravděpodobně se to ukazuje i v hřebě, ale je na kriticích, aby o tom rozhodli.

Shades: Udělali jste ale 100 bodů, které jsou jasně politickou věcí

Brabeneč: Později jsme zjistili, že jsme udělali chybu. Tak jsme se pokusili rychle na ni zapomenout a varovat se s ní. Nikdy se nám nelíbily protestsongy.

Shades: Měla skutečnost, že jste vydali dvě desky na západě nějaký vliv na vaši muziku? Nebo změnilo to nějakým způsobem postoj tajné policie k vám?

Brabeneč: Všechna nás potěšilo a vzrušilo vydání těch desek, nejen členy kapely, ale také naše přátele. Povzbudilo nás to ohromně, právě tak, jako nás vždy povzbudilo hraní na koncertech. Což je ta mez, která může mít vliv na naši muziku. Tajná policie nám pouze naznačovala, že bychom mohli být žalováni za ilegální ekonomické aktivity, za vyhýbání se daním, nebo za skutečnost, že hudba byla zneužita nepřáteli socialismu. Pokud neuspěla svými vyhrůžkami, drží se toho, že se k nim stále vrací.

Shades: Změnila se situace kapely po tom, co jste nahráli Pašije?

Brabeneč: Když jsme dokončili Pašije, dali jsme si dlouhý labužnický odpočinek. Později jsme začali dělat na Klímovi, ale aspoň pro nás to byla nejlepší doba v několika minulých letech. V této době ještě hrálo několik dobrých undergroundových kapel a existoval silný pocit společenství. Dnes je to horší, právě poslední úder byl v tom, že třicetipět kapelám bylo zakázáno hrát v Praze. Policie nedělá jen to, že jim znemožňuje hraní, ale ničí také místa, kde zkoušejí, hrají a žijí. Jejich hlavní technika spočívá v tom, že nakládají nemožná omezení na lidi, kteří jsou jakýmkoli způsobem aktivní, že je donekonečna zavírají a vyslýchají, vyhazují ze škol, propouštějí z práce, neustále obtěžují jejich rodiče, prarodiče, děti, příbuzné. Nezastaví se před ničím. A takzvané loyální, slušní občané v tom policii ochotně podporují.

Shades: Poslední otázka: jaký vliv má západní rock v Československu?

Brabeneč: Všechna dobrá hudba má universální sílu ve všech systémech.

Co si myslím já je, že každá dobře zamýšlená představa v hudbě prorazí, všechno, co je vynalézavé, ostře vyhraněné a hravé, nakonec prorazí, kdyby to možná na čas bylo ukryto pod lavinou komerční špíny. Zrovna lidé v Československu poslouchají hodně staré "rockery", o čemž se domnívám, že je to záležitost běžného rockového oživení. Ale v Praze to má ten smutný důsledek, že tato hudba není tak nebezpečná a provokativní, jak jednou byla, v časně šedesátých letech. Většina lidí poslouchá sladké dojíky ze západu, a jsou i kapely, které to zkoušejí napodobovat. Tak jako všude jinde na světě, jak si myslím, je dobrá rocková hudba poslouchána jen hrstí "znalců".

Toto exkluzivní interview bylo zveřejněno Brabencem, který je nyní ve Vídni, korespondenčně měsíc a půl. Jeho plány do budoucna obsahují obrannou práci na pomoc přátelům, zvláště Ivanu Jirousevi, manažerovi PP, který je nyní ve vězení v Československu. Nakonec - Brabenec doufá, že se přemístí do Severní Ameriky a bude hrát dál. Jsem přesvědčen, že jsem o něm neslyšel naposledy.

**S O L O N G ,
P L A S T I C S A X !**

London

Sightseeing

30 LONDON
PLASTIC BAGS

VETŘELEC

U KRÁLOVNY . . .

L. S. D. :

LONDON Heathrow Airport 1977-Immigration Office Concentration Camp.

Před sebou mám čtyři metry anglického trávníku, pak tři metry zdi z anglických cihel, ještě výš pak několik řad anglického ostnáce a úplně nejvýš by mělo být šedivé anglické podzimní nebe. A taky je, ale nikoliv stále. Objevuje se totiž v pravidelných intervalech, když zrovna oblohu nezabírá naleštěný břicho nějakého ptačího obra letecké dopravy. Rozjezdová dráha jednoho z největších letišť světa je odtud pár kroků a be přehánění vám mohu potvrdit, že se odtud odlepují Jumbo Jeti břicha každou první či druhou minutu, aby si to namířilo naprosto do všech stran světa, kde se dá přistát. Jedno letadlo se ještě horko těžko vzpíná a vydechuje spálenej plyn vám do vlasů a další už zapíná motory pod kterými se otrásá beton, který tu zalil zem. Pokaždé, když další heavy metalový rachot na nebi potvrdí, že letadlo nespadne a vytočí vzdušnou zatačku nad oceán, oddychnete si, protože by se mohlo stát, že by vám spadlo zrovna na hlavu a to by tak ještě scházelo. Protože...

...obráte se a uděláte pár kroků mezi zdí a vstoupíte do přízemní budovy, kterou spíše shodou nešťastných okolností obýváte spolu s podivnou směskou národností, pocházejících ze všech stran světa. Je tu jen pár místností, jinak kukaně pro dva až čtyři lidi, kde se spí. Televizní room teď momentálně zabrali Pakistánci, asi protože je jich tu momentálně nejvíc. Na každém křesle jedna rodina s haldou dětí, jen ve dveřích stojí Turek a všichni sledují Televizi. Program, jedno jaký právě je, většinou ho tvoří příčné či podélné pruhy a rachot, kterým rozjezdová dráha letiště vylepšuje příjem vln... Ale i to je dobré pro lidi, kteří včera nebo možná už před měsícem přiletěli sem do Londýna a chtěli by se tu usadit u svých příbuzných, netušíc že Impérium se scvrklo jen na Britské Ostrovy, jež jsou už všech barevných dětí královny přeplněny k prasknutí. Anličané se přílivu brání jak mohou a tak mnoho lidí místo do ulic osmi milionového Babylonu putujesem do Přistěhovaleckého tábora, vlastně koncentráčku na letišti, kde se mě rozhodnout ani né o tom, kdy jim Anlie udělí vstupní vízum, ale spíš o tom, kde se najde v letadle místo, aby je mohli pěkně všechny šoupnout zpátky do džungle, ať již v Indii, Pakistánu, na Filipínách, v Africe, nebo do té Hong Kongský, odkud všude jsou. Místnost, kde je pink pong zabrali černoši a jídelnu, zásobovanou denně z letištní restaurace asi 50 hlavními jídly (včetně vegetariánské stravy pro mne a hinduistické stravníky) zabrali Indové a jejich rodiny. Kromě Turků a Řeků, kteří by tu tak rádi začali pracovat, na životním štěstí, jsem tu já jediný Evropan. Musím vám však časem vysvětlit PROČ tu jsem, když jsem si to po deseti dnech v Anglii chtěl přes Amsterdam, kde jsem měl své věci, protože odtud jsem přifáchnul, natáhnout v klidu do Prahy. Ale ještě než k tomu dojde, zpět do ulic Londýna, alespon na chvíli...

Jednou takhle ráno přišlo z banky oznámení, že jsem obdržel devizovou žebračenu na tři týdny, potom jsem s vyplazeným jazykem vyběhal výjezdní povolení potulovat se za železnou oponou a jiného rána jsem se vykutálel v Norimberku, dalšího v Amsterdamu a asi o týden později zase jiného rána v Londýně. Vyčetl jsem podle programu rockových koncertů, že by to snad stálo za to a chtěl jsem vstoupit suchou nohou do země, kde jsem si coby malá hoch vždy přál být, protože tam ještě měli pohádkovou královnu. A coby větší jsem zcela propadl iluzím, že bych měl navštívit jako své vlastní poutní místo na Notin Hillu - - komunitní dům rockové skupiny Hawkwind, která sdílela ideje mně tolik blízké. Předcházelo tomu to, že jsem v Amsterdamu na Damraku v kanceláři "Magic Busu" koupil lístek na "Magic Train + Magic Boat". Jak víte, tam se s tím cestováním žádné cavyky nedělají a zvláště, když jste student, nebo prostě člověk mladý. A tak jsem odpoledne již směřoval k přístavu Rotterdamskému ve vagonu, který pro mládež pronajímá ona

proslulá cestovní kancelář zkouřené mládeže "Magic Bus", která se proslavila organizováním magických zájezdů přes země Orientu blízkého, až k tomu vzdálenému, v autobusech uzpůsobených pohodlnějším bydlení vytrháním sedadel a naplněním matrací konopím a pomalovanými alá psychedelese. Nejzašším cílem byl asi Nepál, tam byla konečná. Této kanceláři jsem svěřil svou duši a po dvou hodinách ve vlaku a osmi hodinách na moři a dalších třech hodinách ve vlaku jsem stanul před nádražní trafikou na Liverpool Station, abych první co udělal, zakoupil kulturní program města Londýna. Pak člověk vezme tužku a zaškrťává koncerty, filmy, výstavy a když mu vychladne hlava, realisticky sáhne hluboko do kapsy a spočítá si drobné, jestli má na metro.. Neboť alespon mne vybavila naše prozíravá banka pouze šeky. A jestli vůbec má na tolik kapitalistické duševní potravu.

Londýnský Underground. Tedy podzemní dráha, na mne udělala skoro největší dojem. Vždyť ty stovky tunelů zadržují ve svých plících nejméně sto let starý dech a ještě víc špíny, prachu a smradu. Moc na mne zapůsobila obrovská reklama jednoho Swami Yogiho, který na druhé straně nástupiště vzýval k hlubokému vdechu, s adresou k němu do jeho nedělních kursů. Hněd vedle krásný ženský nohy přes celý tunel, reklama na punčochy a tak dál, celých deset dní v Londýně, strávených většinou pod zemí v metru. Hledal jsem dům podle adresy, kterou jsem v Praze dostal, na přespání a ubytování. Měl to být dobrý člověk a dobrý známý jednoho známého mého známého. Když jsem ho těsně před půlnocí toho dne spatřil, moc dobrý nebyl, byl po kokainu a tak byl dole, deprese pramenící ze špatného bydlení, bezpeněženství a nelegálního pobytu v Anglii na propadlý pas. Ale i tak mne překvapilo, že mne druhý den ráno vyhodil, protože na nikoho z Prahy neměl náladu. Netušil jsem, že už jako pátá návštěva toho láta od týchž známých v Praze. Tak jsem dalšího jitra sbalil svou seschlou svestku - síťovku a chleba a vydal se hledat němý a slepý v tomto neznámu a lidské zmeti nějaké bydlení. Nakonec jsem v informacích na nádraží dostal adresu do jednoho domu u Muzea Prince Alberta, kam jsem tedy chodil spát mezi jednoho Švéda a Japonce a platil za noc na rozvrzaný posteli těm Londýnským mládežníkům v librách asi tak 2-3 LP desky. Vždy jsem zaspal snídaní započtenou v ceně, neboť ta se podávala do osmi hodin a pak všichni měli vypadnout ven. Ostatně každý to měl v plánu, protože je to chutná polévka, nejen pro hladovou dušičku Čechystance. A tak se každý den ráno posadíte na ten kolotoč atrakcí, ale hlavně z něj koukáte na ulice a lidi. A když se to opravdu rozjede, jako třeba na Piccadilly, to oči přechází kolem hlavy a mozek je samá záplata, jedna koláž za druhou. Mozeček v automatický londýnský pračce a pestrobarevné prádlo dojmů k večeru splývá a oči zmatní a těžce se zavřou.

Obešel jsem všechny turistický atrakce. Všechno bylo all right, nic tam nechybí. Big Ben zvoní. Stráž se střídá. Bobby je slušnej policeman. Auta jezděj vlevo, ale předtím než vás přejedou, trouběj. Tower je obtočenej stometrovou frontou lidí jako česká masna. City je plné gentlemanů a sejfů se zlatem. V Museu jsou Tutanchámoní a řecký chrám z Akropole. V Tateově galérce visí Dali a tak dál. Modní je tu všechno secesní, Mucha, klímá a zboží z Orientu se taky dobře prodává. Na Carnaby Street zůstaly domy po květinových dětech a obchody s módním stylem, který oni nakosli a ručně vyrobili. Hyde Park je stromovka jakoby vedle Václaváku a Lordi se tam projíždějí na koních mezi Dámami, které čtou Timesy. Pankáči choděj po ulicích z práce a ti, kterým záleží na barvě vlasů se přitom zastaví v Punkovém kadeřnictví. Po ulicích žebrají klauni všech možných podob. Královna se vrací v kočáře zpět do Buckinghamského paláce. Já snídával na Pall Mallu v I.C.A., v mládežnickofreakohipišském restaurantu, kde vařili mladý čínani od rána až do večera Vegetarian Hot Foods, Salads, sweets celkem lacino a ještě k tomu občas hrávala živá hudba, vedle byl výstavní sál, kde koncertovali Indové na sitáry a jiní dávali lekce yogy a vedle výstava tantrického umění a o dveře dál kino (něco jako filmový klub) které každé odpoledne a večer dávalo

seriál filmů (New Age Films) Nového Věku - o komunách v Americe, o Indických svatých mužích, film o cestě transformace Baby Ram Dasse, lekce o zenu A. Wattse a podobně. Tak zde jsem snídával a večerel a odtu mířil okem na co nejpřesnější kulturní zásady, experience. Bylo to těžký, ale nakonec jsem se rozhodl, žens zatnu zuby i peněženku a vynechám ze svého programu Největší erotickou experience moderní éry - Live On Stage v divadle Windmill, kde čtrnáct nahých žen a mužů prochází před vašimi zraky každou permutací sexuálního actu, jak oznamuje program a i premiérové erotické filmy si odpustím. Zbyde mi alespon vícero drobných na byt být a tak jsem běžel na Shaftesbury Ave. koupit do předprodeje lístky do Rainbow na Steve Hillage, který odešel ze skupiny Gong a nastoupil dost úspěšnou dráhu austrálního kytaristy, přičemž převzal i značnou část hippického obecenstva, které skupina Gong za sebou po léta táhla. Tou dobou, tedy 77, byl jedním z nejlepších kytaristů k slyšení a pro mne i k vidění a proto jsem se onoho dne, kdy jeden vlasatej proud mládeže putoval metrem k divadlu Rainbow na Hillage a druhé proud mládeže koženo krátko-vlasé punkoval metrem na opačnou stranu města do sálu Roundhouse na Stranglers, přidal k tomu mému srdci bližšímu. Skupina mému cí-tění zdaleka nejbližší, Hawkwind se předvedla toho léta ve staro-slavném Stonehenge a někam zmizela (hráli v Londýně 14 dní po mém odjezdu), tak jsem se vydal aspon do míst, kam každého Londýnského freaka musí vstoupit - do čtvrti Notting Hill. Tou pak se táhne bizzarní ulice jménem Portobello, která poskytuje ve svých pomalovaných a barevných domech (Londýnská Zlatá ulička?) asyl mnoha různým typům lidí, prostě je tam trh se vším možným, plno vometáků, drogomanů, malířů, žebráků hipiků a vůbec malebných lidiček. Tady jsem spustil svojí novou Smenu a cvakal a cvakal, tři filmy vyfotil - nakonec byly všechny černý, kvůli škvíře ve foťáku - a tím focením si vypa-lovalty typy lidí do paměti. Před domem, kde komuna Hawkwind bydlíva-la jsem chvíli postál a uvědomil si, že jsem přišel o pět let později a vůbec, že doba kterou bych tu chtěl zažít je už hezkých pár let pryč. Sebral jsem se však, otrásl a zašel do vedlejší ulice do obchodu se second hand deskama koupit na památku nějakou desku Hawkwind, nějakou přímo odtud, kde skupina hrála pod mostem na ulici a lidi vytáhli matrace a poslouchali jí do noci. Ten obchod s deskama byl ještě víc než jen second hand, on byl přímo mastná hand shop, protože vla-satej kluk, měl v jedny ruce kus grilovaného kuřete, s kterého kapal omastek na desky, jednou rukou tu volnou olíznul a vyndal mi desku, držíc v zubech obal a tu černou placku pustil, abych se přesvědčil, že je opravdu poškrábaná a sjetá, tak jak chci...

V noci jsem se vracíval spát kolem Buckinghamského paláce a vždy jsem kouknul, jestli už Královna jde spát. Komorná zatahuje roletu, komorník docídl korunu, Alžběta si čte před spaním Alenku za zrcad-lem. Ale město se rosvěcí všemi barvami duhy a ti, co přes den spali se probouzí a vplouvají do ulic jako neonové ryby do moře vidin. Chladní obyvatelé Londýna ožívají před i po půlnoci jako někde v Římě přepálený Taliáni a pochutnávají si na erotických večerích v erotických kinech či divadlech, spoštěj žilou na disco či c nočních klubech, kde to hřmí muzikou a nebo se jen tak toulaj ulicemi v mnoha podobách. A mají jich opravdu hodně. Norkový kožichy se tu otíraj o poslintaný hadry nočních vochmelků. Pankáči lověj holuby v nose a cvrkaj je na Rolls Royce smetanových lerdů, kteří se vrací z recepce. Lehký holky a těžký frajeři ruku v ruce kolem dvou líbajících se hochů na rohu a láskyplných hipišů na kašně Trafalgaru. Dostatek marjány, alkoholu, nadbytek vůně omamující, světla hypnotická, vše neskutečně až oblbující pro nezvyklé aparatury smyslů obyvatele Pražské márnice.

Před Hillidžem jsem ještě zaskočil do Wembley na koncert Yes a Donovan jako předkapely. Ostatní kapely z programu včetně Wishbone Ash, Tubes, XTC, Supertramp, George Dukea, Roy Harpera mně za to putování někam na kraj Londýna tenkrát nestály. S Yes jsem byl celkem spokojený až na to, že mně vyhazovač musel pětkrát usazovat na místo, protože jsem chtěl fotit zblízka a málem mně vyhodil.

Yes měli pódium designovaný Deanem, obrovský plátno a film a plnou halu pubertáků, kteří tleskali jak na nějakém školním koncertě, aniž by se pohnuli. V jedné skladbě se po hale rozlily trpytivé paprsky laserů a zaplnily postupně celý prostor, protože se navíc odrážely od desítek zrcadel. Ovšem lepší laserovou zábavu jsem prožil pár dnů předtím v Planetariu vedle muzea voskových figur (including Dubček), kde běžel americký laserový program na hudbu Pink Floyd, Tangerine Dream, atd. Na kopuli nejdříve vyšly hvězdy a kolem vás byl Stonehenge a uprostřed prostoru nad hlavama lidí se objevil světelný bod, asi jako elektron, který začal do všech stran vysílat další a další a pak se to začalo točit a stáčet ve spirálách a atomy všech barev se spojovaly do obrazců mandal až z toho šla hlava kolem. Moc hezký, nakonec se to vše ve spirále rozpustilo do takového hvězdného plynu a ještě hodinu poté jste měli na ulici halucinace. Trvalo to dvě hodiny a zajímavý to bylo to jo, největší laserová podívaná na světě, ovšem acidofilní freakové by se jen pousmáli, kyselina to přece jen není.

Pravej záhul přišel až na Hillidžovi v Rainbow. Odtamtud jsem se vrátil naprosto nasáklej kouřem konopí a polohlučeje. A hlavně: konečně se dostal mezi lidi, který jsem chtěl poznat. Ještě deset minut předtím, než měl začít koncert říkal jsem si, že je to v háji, protože celý Londýn byl bez proudu a naprosto nezvykle zahalen do tmy. Snad jenom za války se zhasínalo toto město, aby německé bomby neviděly na cestu. Ale ani teď není nebe klidné, protože ty statisíce a možná milióny holubů, co tu žijí na náměstích, střechách a balkonech domů se tou tmou tak vylekaly, že ztratily orientaci a přelítaly v kruzích nad městem a šíleně plácaly křídly a řvaly. Jen metro hluboko pod zemí jezdilo dál, jako ostatně skoro dvě stě let a tak jsem se mohl z Piccadilly dostat sem k Rainbow za půl hodiny, přestože město nahoře bylo slepé.

Před tímhle rockovým sálem už postávají hloučky zarostlých vlasatců a jejich obličej je osvětlen jen plamínkami cigaret. Protože už večer dost protahuje, tak sem tam z nějakého kožichu zasvítí placka Gong, Hawkwind nebo Legalize It. Lidi se zahřejvají tlacháním, tak jako kdysi v Praze český bigbýt před Lucernou a občas někdo nakoukne zpoza skleněných vstupních dveří na pořadatele a trhače lístků, kteří jen krčí rameny a přenáší tam za sklem svíčky, aby nezakopli o schody. Za pár minut už tady měla zarachotit elektrifikovaná bohoslužba kytarového muezzina z Gongu a zatím jen koukám na plameny svíček za sklem. A když už to všechno pomalu vzdávám, někde někdo škrtne a...

...uvnitř budovy se rozsvítí lustry, na fasádě lampy a nápis RAINBOW THEATRE, skleněné dveře se otevřou, zleva vám utrhnou lístek, zprava vám dají doruky zdarma poslední Hillageův singl, vpravo nabízí stánek náušnice do jednoho ucha - zlatý a stříbrný, neboť tenkrát to bylo právě tak moderní - vlevo Virgin records prodávaj Hillageova elpíčka, před vámi kluci a holky rozdávaj letáky "Legalize It", tedy myslej konopí, neboť tento rok se vedou veliké akce za konečné osvobození marjány, když v Americe se to už povedlo a zvou do Hyde Parku na shromáždění s hudbou, malý komuny tu rozdávaj vlastní magazíny, už pátý člověk se mně ptá, jestli nemám šit, musím je zklamat a jdu si sednout na své místo. Celý sál divadla Rainbow, kde se odehrálo už tolik slavných rockových koncertů, mě zpočátku dost šokoval tím kontrastem, kterým působí zkouřená mládež, která to tu zná jako své boty a výzdoba připomínající spíše Národní divadlo, jen místo české mythologie tu ve vzduchu visí legendy rocku a balkony zdobí lucerničky a palmy, všechno hozený trochu do arabské architektury.

Když to Hillidž zmáčknu, tlaková vlna mne zabořila hluboko do sametového křesla a syntetizéry jakoby holily moje tváře, tak byl ostrý jejich zvuk. Skoro se tu začínal škvařit vzduch od basy a činely se spekly s mozem. Převelují se přes vás kytarové vlny, chvíli se topíte, pak vás to zase vynese na špici a surfujete po tom elektrickém příboji, v některých momentech vás to vynese až ke stropu, vysoko vysoko nad vámi (Rainbow má asi 4 balkony nad sebou) a tam teprve cítíte co se tady vlastně kouří. Jednou kdysi v Radiopaláci na Vinohradech

jsem viděl celou řadu pubertáků, jak si zpříjemňují život kapesníkem namočeným do čikuli či toluenu a celá řada si ho posílala od nosu k nosu, zleva doprava a zpět. Tady to bylo totéž, jenže přeže mne zleva i zprava kolovala cigareta šitu, totéž za mnou a přede mnou, a nebylo tedy vyhnutí. A tak se člověk stal hudbou a barevnou kaší podla. Zkouřený freakové si nechávali třikrát přidat a pak se odplazili do noci, dotáhnout ty vize do kyselého konce někde v nějakém hnízdě. Já jsem spěchal spát, neboť zítra jsem se měl vracet do Amsterdamu, abych tam strávil zbylý týden toulkama po tržišti a případně výběrem nějaký blbosti nebo desek, abych se po návratu do Prahy mohl přesvědčit, že jsem jenom nespál. No a posledním dějstvím je to, kvůli němuž jsem začal první stránku za vysokou zdí, ozdobenou ostnácem a tím to tedy ukončím...

Ráno jsem vyjel z Liverpoolského nádraží směrem k moři a přístavu Harwich na svou loď do Rotterdamu. Naposled jsem zamával Londýnu bye, bye, už tě nikdy neuvidím ty kotli, v němž se vyváří velký kulturní prádlo! Asi za tři hodiny v přístavu, pak na loď. Na lodi osmihodinová houpačka na moři, chystající se na dešť, vítr a bouři. V nočním dešti vjezd do přístavu v Holandsku. A teď pozor!!! Pak čtyři hodiny strávené v kachlíkovaném přístavním lochu, pod dohledem holandské přístavní policie očekávající chvíli, kdy tatáž loď, kterou jsem se přihoupal s žaludkem v krku, odrazí zpět k anglickým břehům, tentokrát však v pátek v noci, přeplněná jako pražská tramvaj ve špičce, zpocená potem kontinentálních pupkáčů a vydeřchaná jako nevětrané kupé ve vlaku po noční jízdě. Zpupnej holandskej polda si vytáh pendrek a dostrkal mě na palubu s mojí rozhrabanou taškou a pasem, který dal do ruky kapitánovi s nějakým lejtěstem. A tak když jsem já, jako poslední cestující nastoupil na loď, mohlo se vyrazit do nočního vlnobití. Oznamili mi, že jsem byl z Holandska vyhoštěn, že z peněz co jsem měl ještě v peněžence mi koupili jízdenku první třídy, tedy tu nejdražší, abych se vrátil odkud jsem přišel. Přemýšlel jsem, ale nemohl se dopřemýšlet policejní logiky, která i v Holandsku jak je vidno slaví triumf nad rozumem. Když už mě chtěli vyhodit, mohli mě snad poslat vlakem do Prahy. Proč si vybrali právě mne, aby se tak vyrovnávali s nějakou česko-holandskou diplomatickou aférou kolem nějakých dětí - asi prot, že coby vlasatý a ještě k tomu z Východu, byl jsem archetypem máničky komunistický, ně-li typický představitel levičáckého teroristy. Řekli mi, že prej mám málo peněz, že mě do Holandska zpět už nepustěj a ti to policajti mě polejvali tou svou uchrochtanou holandsčinou jako kýblema splašků a když jsem jim říkal, že mám svoje věci v Amsterdamu na tý a tý adrese a tam že mám i peníze, dělali, že vůbec nerozumí anglicky. Zavolali si na nějaký ministerstvo a tam jim do telefonu řekli: Okamžitě VYHODIT. Zahlédl jsem ještě nějakého Rusa s kuframa, asi vědce, a jeho manželku, kterýho tam začali také popichovat, ale dlouhý vlasy neměl, takže ho možná jen svlíkli a zase pustili. Šel se vám to bude zdát trochu přehnaný, ale nedejte se splést. Rok 77 byl v celé Evropě bojem proti německým teroristům, co tenkrát utíkali z vězení a unesli německý letadlo z Malorky do Afriky, protože chtěli propuštění všech svých kolegů. A tak měli v Německu pohotovost policajti i vojáci, v novinách otiskovali fotky hledaných spolu s milionovou odměnou, čímž se stalo, že mě nějaký poctivý nálezce označil ve vlaku z Norimberka, jiný pak na nádraží v Kolíně n./R. za hledanou osobu teroristického generála ~~Har~~ Baadera. Holt teroristům z První linie v Německu bylo tyky kolem dvacítky a sem tam měli dlouhý vlasy a tak jsem už ani sám nevěděl, jsem nebo nejsem levičáckej partizán? No a když mě posléze Holanďani dali katapult (a hledali mě zbraně a drogy), tak jsem se s tou rolí docela šlil.

Cesta zpět do Anglie byla pro mne šokující, třikrát jsem se snažil vyzvracet na záchodě, třikrát přes palubu v mrazivé deštivé noci, když už se mi zdálo, že v přeplněných místnostech lodi pro mne není dost kyslíku, šel jsem se nadýchat a schladit na lavičku venku na horní palubě. Tam jsem usuul a před umrznutím mě zachránil nějaký holandskej mánička, protože ho zajímalo jestli jsem ještě živ a jestli

Jo, tak nemá-li ještě trochu heroinu, že by si taky dal. No prostě kokenost, gumovost, stoued. Pak jsem náhodou otevřel nezamčené dveře do temné pasové kanceláře 2x2 metry a lehul si na špinavou podlahu po níž při nástupu se svými pasy prošlo všech tisíc pasážíerů lodi. Tam jsem ukolébán k surti usnul, bez předstevy co mají v pánu s mojí bytostí dál, když mi vzali pas i poslední peníze a poslali mne zpět do Anglie, kam už nemám žádný vstupní povolení.

Ani ráno nebylo moudřejší večera. Kolem šesté hodiny jsem se probudil a vyšel na palubu. Zase Harwich, obrovský lodě a mlha plná racků. Úředník pasové kontroly se nad mojí osobou velice podivil, protože to byla svým způsobem rarita: večer odtud odjet a druhý den ráno se zase vrátit. Kdyby nic jiného, byly to vyhozené peníze. Když viděl, že můj pas mu dal kapitán lodi, nechal projít veškeré osazenstvo lodi a pak mne odvedl do britského vězení, místnosti klidnější a prostornější, ale již zabydlené nějakým Turkem a černochem z Ghany. S tím jsem se však po počáteční nedůvěře a po dvou dnech tady ve společné péči zbratřil. Věděl jsem, že mne neminí uskrtit, byl to syp nějakého obchodníka z Ghany a tatík mu zapoměl poslat peníze na loď a měl problém s pasem. Párkrát mne navštívil úředník z Immigration Office a vyslechl můj příběh, který jsem mu lánanou angličtinou tlumočil. Sice kroutil hlavou, ale ujistil mne, že to nějak dopadne. A tak po těch dvou dnech mne jiní dva hoši z tohoto policejního úřadu odvezli autem do Londýna. Míjeli jsme malebné anglické vesničky a zelen krajiny přešla postupně v šed a barvu Londýnských cihel. Když jsme projížděli Londýnem a míjeli téměř všechny londýnské atrakce a památná místa britské metropole, připadal jsem si jako Fučík na poslední projížděce Prahou. Nikdy by mne to nenapadlo, ale teď, když jsme směřovali na letiště a měl jsem letět do Prahy, celkem spokojeně jsem v duchu mával všem lidem a domům z za okny Forda. I na čtyřkomínovou Pink Floydovskou Battery jsem zamával. Když už jsem se chystal, že zastavíme před letištní budovou, zahmuli jsme a jeli dál. Pak se otevřely vrata nízké budovy obehnané zdí, no a jsem tu...

Jsem tu třetí den a teď přichází úředník a oznamuje mi, že moje letadlo do Prahy je volný. Ptám se, kdo to vlastně bude platit. Queen - říká on. A já si myslím, já věděl že královna mne nezklame. A tak se loučím s Indem, kterým jsem tu tři dny sdílel komárku a dávám mu adresu do Prahy, když se odtud ještě někdy dostal ven. Byl to sikh se vším co k tomu patří, z turbanu vybalil vlasy, zespáru bratry voušy a protože usuzoval podle mojí visage, že jsem bratr ve víře, hned jsme se spřátelili. Jeho problém byl propadlý pas, takže tu v koncentračku na letišti Heathrow musel přerušit svoji cestu kolem světa, placenou tatínkem, bohatým indickým rádčou. A vzhledem k tomu, že tu byl už tři měsíce zavřenej - probůh! - jeho problém zatím řešila britská a indický byrokracie rychlostí polomrtvé šelvy. Podal jsem mu ruku a pak byl v antonu odvezen až k letadlu. Vznesl se nad La Manche, nad Frankfurtem jsem odmítl pohoštění společnosti BEA: šunku a whisky a vůbec jsem se divil, že letuška mne, vyhozenému teroristovi nabízí tak drahé záležitosti. Než jsem pak otevřel čínskou tygří nastičku, abych si namáznul čelo, letadlo udělalo oblouk nad Hradčany a za půl hodinky jsem už maširoval pěšky přes Prahu domů, proti davu, kterej směřoval na Staroměstské náměstí oslavit 60. výročí VRSR. Autobus z letiště totiž končil na Letné. Dál doprava nejezdila. V podpaží s Hawkwindama jsem vplul mezi bledé tváře šedých revolučních oslavenců listopadové Prahy. Zase dom a . . .

L.Š.D. září 1982
téměř pět let po svém návratu

STEVE
HILLAGE

ROCKOVÁ TELEPATIE V ASTRÁLNĚ

Pro mne je důležitější než potlesk lidí, můj osobní cíl, který chci hudbou dosáhnout. ROCK JE MAGICKÁ VĚC, která mi umožňuje abych se v hudbě rozpustil a existoval na jiné rovině než je materiální.

Věřím, že v prosinci 74 planeta Země obdržela z kosmu paprsky odlišných vibrací, které otvírají novou éru. Představují si je tmavě fialové, ty totiž otvírají nový cyklus/i ve spektru. Přišla "nová vlna-punk rock, což není nic než nová forma rock and rollu. Každý styl má svou renesanci a v tomto případě je částí N₀vé vlny i moje hudba. Všechny karty byly znovu rozdány a je na čase vše předělat.

Důležitým problémem je motivace./činnosti/Prošli jsme "prvním cyklem drogy" a od r. 74 jsme v "cyklu druhém". Mnozí z těch kdo vyzkoušeli různé drogy se setkali s úplně neznámou energií ale za čas se zase vrátili k materialismu, tomu který zničil i způsob života našich rodičů. Tito lidé se vlastně vrátili do tradiční společnosti. Jiní se spokojí tím že jdou z jedné drogy na druhou aniž je zájímá co jim to může přinést. V USA jsem viděl lidi kteří berou Andělský prášek, což je uklidňující prášek pro slony. To už se zdá trochu smutný. Třetí druh lidí o drogách a stavu ke kterému je dovedli přemýšlí a pokouší se materialisovat naděje tímto vzbuvené. Snižují jejich používání jen pro MEDITACI a EXPERIMENTY. Pro tyto lidi byly drogy KLÍČEM K JINÉMU SVĚTU a já jsem asi taky tenhle případ.

Myslím také že teď je správný čas pro kombinaci rocku a filosofie. Jsou tu obrovské zdroje. Svět prochází množstvím těžkých změn a bláznovství, na rovině fyzické skutečnosti existuje spousta utpení a útisku ale možná že to vše povede k osvícení a většímu porozumění reality i k rozmachu globálního uvědomění. I Rock and roll bude pořád silnější. Snad kromě těžkých ekonomických problémů na nás čeká i válka a já svou hudbou se snažím získávat pozitivní energii kterou chci předávat mladým lidem, aby zapomněli na negativní věci v životě. Já nejsem nihilista ani cynik a odmítám punk-vize. Ovšem sleduji je. Beru punk jako silnou záležitost která má v sobě leccos dobrého, kromě toho mám rád hudbu v které je hodně energie. Líbí se mi jakým stylem útočí na celý ten mechanismus "vyrábění hvězd". Já si skutečnou revoluci představuji jako neviditelnou a psychickou. S lidmi probouzejícími se ke skutečnosti. Lidé by se měli probudit a vzít si více odpovědnosti za to co prochází jejich nitrem, poznat své duševno.

Když jsem studoval v Canterbury byl jsem extrémní levičák, až jsem jednou poznal že marxistický systém nemá již dneska světu co říct. Nemohu ho odsoudit úplně ale nymyslím si taky že by mohl někdy dobře fungovat. Marxismus a křesťanství míří vlastně ke stejné věci, k dokonalé společnosti. Marxismus však toho dosáhnout nemůže neboť společnost založená na přirůzenosti i individuální svobodě člověka musí být také založena na vyšších částech lidské existence-na duchovnu. Lidé budou dál vedeni slepými silami, dokud všechny aspekty lidské existence nesplynou v jedno. Nejupřímnějším náboženstvím je podle mne buddhismus i když o bohu příliš nehovoří. Já však mám filosofii trochu příliš osobitou, zajímá mne totiž taky alchymie, joga, magie atak. Vše co je v nich ti může pomoci najít rovnováhu duše v tomhle moderním stylu žití. Zajímám se také o výzkumy parapsychologie a telepatie. Jsem totiž citlivý na tvůrčí myšlenky které přichází ze všech směrů a učí mne zlepšovat se i jako hudebník. Učím se také žít každodenní život jako "technice" pomáhající uvědomovat si plně všechny plynoucí energie. Člověk by měl znovu objevit psychický kontakt s přírodou. Otevřela by se mu tak velká rezerva vitální síly a ta by mohla opět nabít baterie jednotlivce a být i pramenem energie do budoucna. V celém vesmíru je takhle

vitální energie stejná. Všechny stromy i rostliny jsou zde
 otevřeny i pro mimosmyslové vnímání a mne zajímá kontakt
 a spojení energie přírody, hor, rostlin i zvířat na úrovni
 mimosmyslového vnímání. Inspiruje mě to. Je také potřeba rozví-
 nout hlubší kontakt s přírodou než jaký je pro- ramován městskou spo-
 lečností-jedeme na dva dny na venkov a řeknem: Ach, jaké krásné jsou to stro-
 my. Strom je živá bytost jako my a nesmíme ho vidět pouze jako pojem
 městské společnosti.
 Rád bych se pokusil orga nisovat koncerty na podporu EKOLOGIC-
 KÉHO Hnutí, a pokusím se zpohmarizovat v hudbě ekologické
 myšlenky.
 Rád bych také rozvinul skutečný výzkum souvislostí mezi hud-
 bou, duševním zdravím lékařství, barva mi a dobrými vibrac-
 mi. Spolu s Malcom Cecilem jsme i na desce MOTIVATION
 RADIO prováděli experiment s mozko výmí rytmy "alfa" tak,
 že mozek byl za spojen na přístroj TONTO , který dešifroval
 rytmy mozku do hudby svého programu. Takle tech nika "bio feet back"
 neboli živá zpětná vazba je způsob jak se dá využít léčebného vlivu
 hudby. Myšlenkou desky MOTIVATION RADIO je právě telepatické vnitřní rádio
 zachycující a vysílající různé informace. Chtěl jsem na téhle desce
 udělat krátké písně a vidět zda mám na to aby se to i líbilo i vy-
 jádřilo mé duchovní myšlenky. Na svých deskách js em se také pokusil
 vykristalizovat to co cítil i TANTRISMUS A ALCHYMIE
 Dále mne zaujaly věci jako jsou problémy náboje, např. ultrarychlé zvu-
 ky prolétávající světlem nebo skrz RADARY. Dále ultra-
 historie astrologie, pohyby hvězd atak. Snažím se to spojit dohro-
 mady. A hlavně když jsme na pódiu spolu s Miguet, mou ženou která
 hraje na syntetizér, jsme TANTRICKOU JEDNOTOU, cítím že je to velká
 síla a naše filosofie má smysl. Co se týče hudby zajímá mne i váž-
 ná hudba, Skrjabin, Ravel, Debussy, Erik Satie, Wagner a taky hudba orientu
 japonská a indická. A vůbec dnešní věk VODNÁRE. Což pak není
 okouzlující když se můžete dostat z Lon dýna do Dillí za 8 hodin?
 Ještě před 100 lety byl Západ Západem a Východ Východem, dnes jako
 by se oba body sešly v jeden celek. Rád bych také pracoval na
 každé rovině. Věřím totiž ve VELKOU SKUTEČNOST a snažím se v ní žít a to-
 ve světě kde nejsou mezi věcmi jasné předěly, kde spíš víc totality.
 Je to všechno v mých textech. Pokud jde o ně, myslím nesrozumitelnost
 textů je dána tím že se hovoří o skrytých věcech o nichž se
 vlastně slovy ani hovořit nedá. Ale to co je v mých textech můžete
 najít dnes i ve spoustách knih, a bylo toho i o skryté filosofii
 už napsáno hodně. Velké množství těch knih je však zalo ženo hlavně
 na intuitivním citění, které když se rozvine může snadno předhonit in-
 tekt. Někdy je to však nebezpečné a chybí tomu zkouše nost.
 V textu "Elektrick Gipsies" se mluví o tom že máte od kryt léčivý
 zvuk v hudbě a plavit se na psychickém příboji. Hudba plně souvisí
 s mentálními stavy i snáladami duše. Fráze uvolnění psychického
 příboje se dá vysvětlit takto. Čím více psychické složky v sobě
 máte, tím více si uvědomujete špatností ve světě. A většina negativ-
 ních a špatných myšlenek lidí jsou vlastně i v nás. Musíme se
 snažit to napravit. Mysticismus stojí proti mlze i nejis totě. Mystika
 učí vidět jasně. A já si myslím že pro člověka je naprost o přirozené
 KRÁČET RUKU V RUCE S ANĚLY. Tuhle přirozenost
 narušil vzdělávací systém který je obrácen zcela
 proti pravdě. A pochopení okolního světa můžeme dosáhnout
 jen za pomoci psychického vývoje a zmocněním se naší
 vnitřní dynamické energie. Společnost i realita dneška
 jsou otroky slov v materialistickém smyslu a jsou
 slepí k jejich magické stránce i k psychické síle
 jež má svou hloubku v nás i všude ve světě a ve
 vesmíru. A co se týče mé hudby V MOTIVATION RADIO je
 to vyjádřeno dvěma slovy. Radio je telepatická komunikace
 hudbou, jež může pomáhat lidem rozvinout jejich vědomí. Vše
 o co se snažím je dát jim ENERCIÍ- MOTIVACI.

KDO JE TO?

S

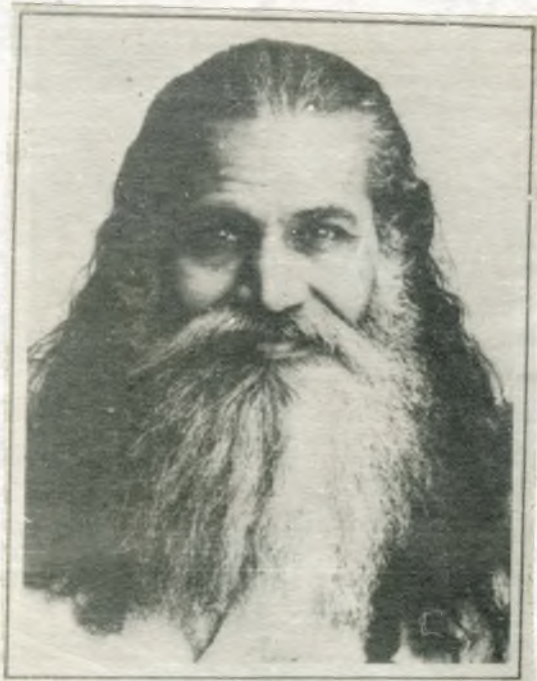
O

T

J

Ek

SK

Ž

Ě

T

U

O

S

kdo první zjistí a uhádne totožnost tohoto
svatého muže, získá jako výhra předplatné
magazínu B A F

